

ΝΕΑ ΤΑΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΥ
ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΣΚΕΨΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 1ο - ΜΑΪΟΣ 1985 Δραχ. 100

Στόχος η
Μακεδονία

Για μία νέα
Δεξιά

Συμβολική
του Κόναν

Για ένα νέο
Πανεπιστήμιο

Ένας διλημματικός λόγος υποταγής

ΝΕΑ ΤΑΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΥ
ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΣΚΕΨΗΣ

Περιεχόμενα

Έκδοτικό Σημείωμα

	Σελ.
Συμβολική του Κόναν	2
Περί Παρωχημένου Έθνικισμού	6
Συναντιτικές διαδικασίες καί Πολιτικοί Μετασχηματισμοί	8
Στόχος ή Μακεδονία	12
WERNER SOMBART 'Η προκαπιταλιστική οικονομική νοοτροπία	15
Γιά ένα Νέο Πανεπιστήμιο	18
Γιά μιá Νέα Δεξιά	20
VILFREDO PARETO Μετασχη- ματισμός της Δημοκρατίας	23
Φοιτητικές Έκλογές Πέραν της Θεολογίας	29
'Ενας διλημματικός Λόγος 'Υποταγής	31

‘Η εκλογή του «δημοκράτη» Προέδρου χωρίς νά μās βάζει σέ καμιά καινούργια φάση τής ιστορίας μας επισφραγίζει μιá καθοδική πορεία που ξεκίνησε γιά τό ελληνικό έθνος τό 1974. Φυσικά δέν επιχειρομε νά ποδμε ότι πριν τό '74 όλα ήσαν μαγευτικά ούτε ότι με τόν κ. Σαρτζετάκη έφτασε ή συντέλεια. ‘Οπωςδήποτε όμως ένας κύκλος κλείνει, πρέπει σιγά σιγά ν’ αρχίσει ν’ ανοίγει ένας νέος.

Βέβαια ή επίδραση του παλααιοκομματισμού είναι ακόμη ισχυρή στή δεξιά, έστω κι αν ο κύριος εκφραστής του απειρόβη απειλώντας ως μαινόμενος μά ανίσχυρος, γερασμένος λέων. Κάποιες λαϊκές δεξιές δυνάμεις με κινηματική αντίληψη που σήμερα μοιάζουν χαμένες στό πολιτικό παιχνίδι φαίνεται ν’ ανασυντάσσονται, αν και καταπονημένες από τόν πολυχρονο ανταρτοπόλεμο, φαίνεται νά ξεπερνούν στεγανά και νά συζητούν γιά κάποιες πιο «προχωρημένες» τακτικές. Πείρα που έλειπε αποκτιέται και οι επιθέσεις των νεοδεξιών γίνονται βλο και πιο συντονισμένες, βλο και πιο φθαρτικές. Έχουμε πάντως πολλές απώλειες, πολλές εξαγορές συνειδήσεων και τό χειρότερο, πολλή δειλία στους κύκλους μας. ‘Η παρουσία στή Νομική, ξεκέπασε τους φιλελεύθερους, ή επίθεση στή Θεολογική κάποιων φίλων συμπάρεσυρε διάφορους φιλελευθεριάζοντες σέ συμπαράταξη, τό πρώτο περιοδικό λειτουργησε θετικά και σέ μεγάλο βαθμό μās προσδιόρισε. Γενικά νομίζουμε ότι ο «χώρος» γίνεται πιο ξηρνος και βλέπουμε τις απόψεις μας τόσο γιά τά ιδεολογικά ζητήματα όσο και γιά τά θέματα πρακτικής κυρίως. Σέ βσους ανυπομονούν, τους λέμε νά μήν ανησυχούν, όπως γράφαμε και στό Λύκειο Κηφισιάς, «ΕΡΧΟΜΑΣΤΕ».

‘Ιδιοκτήτης - Έκδότης Μάκης Βορίδης,
Θησέως 24, Έκάλη

‘Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σοφία Σταυριανού,
Σόλωνος 20, Καλλιθέα

ΝΕΑ ΤΑΣΗ

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ

(Β' μέρος)

Γράφει ο Σιτάλκης

"Ας επανέλθουμε όμως για λίγο στο τρίγωνο, τό 'Ελληνικό, Δέλτα τό οποίο στην ιερά γραφή συμβολίζει όπως τό "Εψιλον και τό Θήτα, τό Θεό, τή θεϊκή τριάδα ακριβώς όπως τήν έκαναν γνωστή οι νεοπλατωνικοί και ο Πλωτίνος. Σε αντίστοιχία μέ τό φώς, τό ήλιακό πύρ και τήν ζωτική πνοή τό όρθιο τρίγωνο χρησιμοποιείται από τήν 'Αλχημεία για νά συμβολίζει τή φωτιά (κόκκινο) και τόν άέρα (κίτρινο). Στη συμβολική τών πολεμιστών τό φωτεινό Δ χρησιμοποιείται για νά καθορίσει και νά ύποδείξει τά «τρία μεγάλα φώτα» ή για νά προσδιορίσει τήν από τό «φώς καταγωγή» ή τήν «έν τῷ φωτί διαμονή». 'Ανάμνηση για τή συμβολική του όρους φωτεινού τριγώνου συναντιέται στη λαϊκή παράδοση στο παραμύθι για τό «κρυσταλλένιο βομνό».

Τό άνάποδο Δέλτα είναι αφιερωμένο στο Βορρά στην περιοχή τής νύχτας, του θανάτου και κατ'έπέκταση τής Μητρός-Γής τών πρωταρχικών υδάτων. Γι' αυτό πρωταρχικά συμβολίζει όχι μόνο τό γεννητικό μόριο, αλλά επίσης τούς δύο μαστούς και τό αιδούιον τής Μητρός-Γής. Στην 'Ελληνικό χώρο βρίσκεται σέ πολλές μεριές, ιδίως όμως στα λεγόμενα κυκλαδικά τηγάνια, πού παριστάνουν τό γεννητικό μόριο τής 'Αρτέμιδας και τής 'Αστάρτης, 'Εκάτης (τριγωνικοί βωμοί κ.λ.π.). Στην 'Αλχημεία τό προς τά κάτω στραμμένο τρίγωνο εκπροσωπεί τή Γή (μπλέ) και τό Νερό (πράσινο). Στους πολεμιστές συμβολίζει τό όρος τής 'Εκάτης. Γνωστές είναι οι σχετικές παραδόσεις τών Ιπποτών, οι όποιοι έφευγαν για προσκύνηση πριν από άποστολές ή μετά τή χρήση τους.

Τά δυό τρίγωνα σέ ένωση δίνουν πάλι τόν τροχό ή καλλίτερα τήν Σβάστικα. Είναι ο γάμος του 'Ηλιου και τής Σελήνης, Πνεύμα - 'Υλη, Θεός - Χάος, Βιονού - Σίβας όποτε και γεννιέται ή Νέα Ζωή, τό Νεό Φώς, ο Νέος 'Ηλιος.

"Ας σταθούμε όμως σ' ένα σύμβολο πού περιέχεται ή πού ταυτίζεται μέ τόν τροχό, τήν Σβάστικα ή όποια μαζί μέ τά τρίγωνα δίνει δυναμική κίνηση δηλ.

ζωή στον Τροχό.

'Η Σβάστικα ή τό Γαμμάδιον άνήκει στα αρχαιότερα σύμβολα άπ' όσα γνωρίζουμε. 'Η λέξη προέρχεται από τις σανκαριτικές SU = αγαθός και ASTI = είσθαι. Σουάστι έπομένως σημαίνει τό 'Αγαθό, τήν Εύτυχία, τήν Εύεξία. Οι 'Ελληνες τήν άποκαλούσαν τρισκέλιον ή τετρασκέλιον. 'Ο άγκυλωτός λοιπόν σταυρός συναντιέται και μέ στρογγυλωμένες ή και στρογγυλές γραμμές, αλλά όλες οι μορφές είναι ισότιμες, ανταποκρίνεται προς τή Ζωή, τό Φώς τής ζωής, προς τή συνένωση τών όψεων και δυνάμεων του έτήσιου και λατρευτικού κύκλου και άνάλογα μέ τή φορά της τονίζεται ή ιδιαίτερη δυναμική τής έννοια: καταστροφή ή δημιουργία.

'Η Σβάστικα θεωρείται σύμβολο του Δία, του Βάα, του 'Ηλιου, του ήλιακού άρματος, του "Αννι, του 'Ινδρα, του Ούρανου και τέλος του Πλάστη και κυρίαρχου του Παντός.

'Η προς τά δεξιά στρεφόμενη σβάστικα είναι σύμβολο του έαρινού 'Ηλιου σέ αντίθεση μέ τό φθινοπωρινό. Ταυτίζεται επίσης μέ τούς πυρίχειους χορούς τόσο στην 'Ελλάδα, όσο και άλλου. Για παράδειγμα έχουμε τούς χορούς τών Κουρήτων, Κορυβάντων, 'Ορχουμένων τής Κυβέλης, Δερβισιδων, Σανβάτι (ιερείς του Σίβα) οι όποιοι άνάλογα μέ τό έπιθυμητό, χόρευαν δεξιόστροφα ή άριστερόστροφα, για Δημιουργία ή Καταστροφή για νέα δημιουργία.

'Ο άγκυλωτός σταυρός συμβολίζει επίσης τήν περιφορά τών άστερων γύρω από τόν ούράνιο άξονα, ή όποια στον άστερισμό τής Μεγάλης 'Αρκτου γίνεται ιδιαιζόντως έμφανής. Πριν από 4000 έτη βρισκόταν τό φαινομενικό κέντρο περιφοράς στο α του Δράκοντα, έπομένως πολύ πιό κοντά στη Μεγάλη 'Αρκτο από σήμερα. Συμπληρωματικά προς τό όνομα URSA MAJOR οι ρωμαίοι άποκαλούσαν τόν άστερισμό αυτό SEPTEMTRIONES, δηλαδή τούς «έπτά άροτριώντας Βούς», οι όποιοι παρασύρουν τούς άστέρες γύρω από τόν πόλο, ένῶ οι 'Ελληνες τόν

άποκαλούσαν «έλικα» λόγω της έλικοειδούς κινήσεως.

Στην κινεζική γλώσσα τό σύμβολο για τό όποιο μιλάμε, ονομάζεται WAN, πού σημαίνει πολυάριθμο, άπειρία, μακροζωία και μεγάλη τύχη. Κατά την ήγεμονία της Βασίλισσας Βου άναγνώριστηκε έπίσημα ό άγκυλωτός σταυρός ως σύμβολο του "Ηλιου. 'Η CHE = τελειότητα, άνανέωση, νέα ζωή. Στην Αίγυπτο την συναντάμε στην Κουρνά. Στους Χετταίους στην πύλη του τάφου του Χιρπέ, και επίσης στην πετραία 'Αραβία. Στην Τροία ό Schliemann άνακάλυψε στις άνασκαφές μεγάλο άριθμό ήλακατών, οι όποιες ήταν διακοσμημένες με πλήθος άγκυλωτών σταυρών. 'Αξιοπρόσεκτο έδώ είναι ότι άκριβώς ή ήλακάτη ως περιστρεφόμενο άντικείμενο ταυτίζεται με τή Σβάστικα. Στη Βραυρώνα συναντιέται με πελαργούς και φιδία σάν ένδειξη αύτοχθόνιας. Στη Βόρεια και Νότια 'Αφρική συναντιέται σε πολλά μέρη και μάλιστα σε εύρήματα της προκολομβιανής εποχής.

'Αρκετά όμως για τόν "Ηλιο και τις τροπές του. Σήμανε ή ώρα της Σελήνης, του δορυφόρου της Γης, ό όποιος ύπήρξε προηγουμένως ή έδρα της εξέλιξης στην όποία ανήκουμε (ή σεληνιακή πού προηγήθηκε της δικής μας).

Κάνενα σύμβολο λέει ή "Ελενα Π. Μπλαβάτσκι, χωρίς νά εξαιρεϊται ούτε και αύτός άκόμα ό "Ηλιος, ύπήρξε, παρά τις διαφορετικές του έρμηνείες, τόσο πολύπλοκο, όσο τό σεληνιακό. 'Η ψυχρή και άγνή Σελήνη έχει σχέσεις με τή Γη, όσες καμμιά άλλη ούράνια σφαίρα, έτσι ώστε νά υπερέχει άπέναντι και σ' αύτήν άκόμα την 'Αφροδίτη - 'Εωσφόρο, την άπόκρυφη άδελφή της Γης. 'Ο "Ηλιος δίνει τή ζωή σε όλόκληρο τό πλανητικό σύστημα, ενώ ή Σελήνη την μεταβιβάζει σε μās. Για τους Χριστιανούς Πατέρες όπως ό 'Ωριγένης και ό Κλήμης, ήταν τό ζωντανό σύμβολο της ζωής και του θανάτου, τό σύμβολο του 'Ιεχωβά. Στά θρησκευτικά δόγματα χρησίμευσε για πολλούς σκοπούς. Προσωποποιημένη ως θηλυκή Θεότητα για τις έξωτερικές άνάγκες, ή ως άρσενική Θεότητα για την άλληγορία και τά σύμβολα, για την άπόκρυφη δέ φιλοσοφία ως δύναμη χωρίς όρισμένο γένος. 'Αλλά είτε άρσενική, είτε θηλυκή άρχή, είτε έρμαφρόδιτος είναι, ό δορυφόρος μας άποτελεί τό μυστήριο των μυστηρίων του 'Αποκρυφισμού, τό σύμβολο του καλού και του κακού. ('Ηρωικοί μαχητές έλεγχόμενοι από τόν Θάλασ "Ολεθρο).

Γενικά στον δυτικό 'Αποκρυφισμό και στην άλχημική λογοτροπία γίνεται πολλές φορές λόγος για τις δύο άρχές, τόν "Ηλιο και την Σελήνη, τό άρσενικό και τό θηλυκό, τό θετικό και άρνητικό, τόν δράστη και πάσχοντα, τό φώς και τό σκοτάδι, τόν Βασιλιά και τή Βασίλισσα.

Στις άντιθέσεις αυτές ό "Ηλιος άντιπροσωπεύει τόν Χρυσό, την σταθερότητα, τή λογική, τή δημιουργία, ενώ ή Σελήνη χαρακτηρίζει τόν 'Αργυρο, την άκινησία, τή φαντασία, τή συντήρηση. Οι συσχετί-

σεις πού δίνει ή Ε. Μπλαβάτσκι στη Μυστική διδασκαλία άξίζει νά μελετηθούν βαθειά, αλλά ή έκτεταμένη άναγραφή τους, θά μās παρέσυρε πέρα από τά όρια ένός συνοπτικού άρθρου.

'Ο μηνίσκος λοιπόν της σελήνης μπορεί νά παρασταθεί με τέσσερεις μορφές. Αύτός πού έχει τις αιχμές του στραμμένες στα άριστερά άντιστοιχεί στο πρώτο τέταρτο. 'Ο δορυφόρος βρίσκεται στο στάδιο της άνάπτυξης. Είναι ή νεανική ήλικία πού τείνει στο ώριμο. 'Η άντίστροφη διάταξη δείχνει την άποσύνθεση, την πορεία στην εξαφάνιση, πηγή νέας ύπαρξης. Οι στραμμένες προς τά πάνω άκίδες σημαίνουν τόν θρίαμβο του μηνίσκου. Κυριαρχεί και έξουσιάζει ό,τιδήποτε βρίσκεται κάτω άπ' αύτόν. 'Αντίστροφα είναι ύποδουλωμένος σέ ό,τι βρίσκεται πάνω άπό αύτόν. 'Ο προς τά πάνω στραμμένος μηνίσκος, συμβολίζει και την άκρατη έξαρση του παθητικού στοιχείου, της φαντασίας εκείνης, πού έγκαταλειμμένη στον εαυτό της, μεταβάλλεται άκανόνιστα και πρωτεϊκά. Είναι τότε ή Μάχη-Μάγυα, ή μεγάλη άπάτη του Χάους, τό είδωλο του άστρικού

φωτός, είναι η Έκάτη της μαύρης μαγείας. Γονιμοποιημένη, όμως, από τη θέληση του Ήλιου, γίνεται η βάση του Μεγάλου Έργου της Τελείωσης, ή «Μητέρα του Κόσμου». Είναι η Παρθένος Μητέρα του Λόγου, της οποίας τα πόδια στηρίζονται πάνω στον μηνίσκο της Σελήνης. Άξιο προσοχής είναι ότι σ' όλες τις εικονικές παραστάσεις, όπου αναφέρεται το σύμβολο της Σελήνης κατά κύριο λόγο εμφανίζεται ο μηνίσκος στη φάση του πρώτου ή του τελευταίου τέταρτου, ποτέ δε σχεδόν ή πανσέληνος. Άκόμα έχουμε να προσθέσουμε ότι το σύμβολο του μηνίσκου επαναλαμβάνεται πολύ συχνότερα απ' ό,τι συνήθως νομίζεται. Έτσι η κύλιξ, ή Αργώ, τα κέρατα, το ΐππιο πέταλο κ.λ.π. έχουν κοινή την καταγωγή από τον μηνίσκο της Σελήνης (καί αυτός από το Γιοϋ της θηλυκής αρχής).

Αυτή η ίδια ή Σεληνιακή σφαίρα είναι ο «κόσμος της δομής», δηλ. ή περιοχή της έπεξεργασίας των μορφών στην λεπτοφυή κατάσταση, σημείο εκκίνησης της ύπαρξης με άτομικό τρόπο. Εκεί λαμβάνει χώρα και άπελευθερώνεται ο ναός από τη ψυχή και εκεί πάλι ή Περσεφόνη δίνει ένδύματα για την κάθοδο των ψυχών που έλκονται από τό Διονυσιακό Άντρο.

Άλλά άς προχωρήσουμε σ' ένα άκόμα σημαντικό σύμβολο. Αυτό είναι τα κερασφόρα κράγη των πολεμιστών, καθώς και του ίδιου του Κόναν. Αυτά συμβολίζουν τον Ταύρο και τις δονήσεις που δημιουργούνται με τον βρυχηθμό του στο άνωτερο επίπεδο κατά την ώρα της μάχης. (Γιά τον πόλεμο και τις δονήσεις θά αναφερθούμε σε ειδικά σημεία).

Ο βρυχηθμός του λοιπόν υπενθυμίζει τον δημιουργικό Λόγο. «Έν αρχή ήν ο Λόγος», λέει ο Ίωάννης, ο πλέον έσωτερικός από τους Χριστιανούς. Στη Γένεση ο Θεός λέει «Γεννηθήτω φώς». Ο ήχος έπομένως είναι προγενέστερος του φωτός και ή φωνή του Ταύρου προηγείται της γένεσης του κόσμου. Γιά όρισμένους ο Ταύρος μάς παρέχει την άμεση έτυμολογία της λέξης «Θεός». Πράγματι στην σανσκριτική λέγεται «Go», στην πελασγική «GUD», ενώ ο Θεός καλείται «GUD» στην σκανδιναυική, «GUTH» στην γοθτική, «GOTT» στη γερμανική, «GOD» στην άγγλική.

Οι δύο μορφές «DIEU» και «GOD» άνάγονται στην κοινή άρχαιότητα, όπου παριστάνουν ή κάθε μία και μία διαφορετική σύλληψη του Υπέρτατου Όντος.

Η δύναμη «GO» και τό Φώς προέρχονται από την σανσκριτική ρίζα «DIV», ή οποία σημαίνει λάμπω και ή όποια έδωσε τό «DYAUS», τό «DUS» και τό Ζεύς. Ο άρχαίος θεός Ταύρος είναι ο Πελασγικός Άνού, ο θεός του Ουρανού. Είναι ο Πατήρ και Βασιλεύς των θεών και φέρει στέμμα κερασφόρο γιατί είναι ή κατ' έξοχήν άρσενική άρχή. Κατοικεί σε ιερό όρος που βρίσκεται στον μακρινό Βορρά, όπως ο πρωταρχικός

SIBA των Δραβιδών, ο όποιος επίσης φέρει κέρατα. Ο Υίός του χαρακτηρίζεται ως ο «εύσπλαχνικός Θεός Ταύρος», άρετή που άποδίδεται από την άπώτατη άρχαιότητα, ως κατηγορηματό του Υιού του Θεού. Τό κυριότερο όμως, είναι ο Θεός των ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ, πολεμιστές του δε είναι οι άστέρες.

Τό ιερόγλυφο του Ταύρου είναι κεφαλή βοός. Άναστρεφόμενο τό σύμβολο αυτό δίνει τό κεφαλαίο Α, πρώτο γράμμα σ' όλα τά αλφάβητα. Στόν Θεό Ταύρο αντίστοιχεί μία Θεά Άγελάς, γόνιμη μητέρα, της οποίας τά κέρατα βρίσκουμε στην κόμμωση της θεάς Άθώρ, Ίσιδας και Νεϋθ ή Νοϋθ, τά ίδια κέρατα συμβολίζουν τον σεληνιακό μηνίσκο που περιβάλλει τον ήλιακό δίσκο, όπως και στο έργο. Ο μηνίσκος αυτός είναι τό έμβλημα της Νι-Σούν, της Ίστάρ, της Άστάρτης, της Άρτέμιδος, γιά να τοποθετηθεί τελικά κάτω από τό πέλαμα της Παρθένου Μαρίας, ως ψυχής του Κόσμου.

Πρίν από τρεις χιλιάδες χρόνια, και άκόμα περισσότερο, στην Κύπρο και την Κρήτη, στους τάφους των ιερών Ταύρων, ή παράστασή τους συνοδεύεται από τον Όφη και την περιστέρα, σύμβολα Άφροδιτικά, που δείχνουν ήδη ότι ή ιδέα της ύλικής γονιμότητας είχε έξελιχθεί σε πνευματική και μυστική γονιμότητα.

Στην Ίνδία κατά την άφιξη των Άρίων από τη Δύση με τον Διόνυσο και τον Ήρακλη, ο κυριότερος τύπος ήταν ή τελετική μετάδοση ενός ύγρου του Σόμα, που φέρει τό όνομα της Σελήνης.

Στη Μέση Άνατολή και ειδικότερα στην Περσία, ο ίδιος τύπος συναντάται με τό Χάσμα και τη θυσία του Ταύρου, του όποιου οι πιστοί έτρωγαν τη σάρκα. Όταν ο Ζωροάστρης προσπαθεί να βάλει τάξη στους συγκεχυμένους αυτούς τύπους, θά διατηρήσει τη λατρεία του φωτεινού Θεού Μίθρα, στον όποιο θυσίαζαν Ταύρους. Ο άρχαιότερος Αιγυπτιοπελασγικός Θεός, σύζυγος της Άθώρ είναι ο Μιν, αντίτυπο του κερασφόρου πολεμιστή Σίβα και του όποιου τό όνομα σημαίνει «λάμπειν» όπως τό «DIV» στη σανσκριτική. Στη γλώσσα Ταμίλ, ή λέξη Έρα σημαίνει συγχρόνως τον ταύρο και την άστραπή.

Η Έλλάδα έδωσε μεγάλη θέση στο σύμβολο του Ταύρου. Ο Ποσειδώνιος ταύρος της Πασιφάης, όπως και ο κυανούς Ταύρος του ΔΕΚΚΑΝ, κυριευμένος από έρωτικό όργανό, έρημώνει τη χώρα, θυμίζοντας μ' αυτόν τον τρόπο, την φθοροποιό πλευρά της δημιουργικής αυτής δύναμης.

Ο Ταύρος άποτελεί και ειδική περίπτωση θυσίας γιάτί ενώ στις περισσότερες περιπτώσεις ή θυσία ζώου δεν έπηρεάζει τους άληθινούς θεούς αλλά τά ύποσεληνια, στοιχειακά, άόρατα πνεύματα, που βρίθουν στην άτμόσφαιρα της γής και τρέφονται με αιθέριες ουσίες (τά αιθερικά ή άερικά της λαϊκής παράδοσης), ή τελετουργική ταυροσφαγή άνήκει σε

άλλη κατηγορία μαγείας. Στο ταυροβόλιο, οι ζωϊκές δυνάμεις του Ταύρου χύνονται με τό αίμα και περιλούζουν τον πολεμιστή. Ιδιαίτερα άσυνήθιστη δύναμη αποδίδεται σ' αυτήν την ιεροπραξία και όσοι την έχουν γνωρίσει, δοξάζονται ως «αιώνίως αναγεννώμενοι». Πρίν από την εποχή του Άνίκητου Ήλιου (σχετικό γιατί η Θεοσοφική άποψη είναι διαφορετική) στην Όμηρική εκατόμβη μέχρι και τον έβδομο αιώνα μ.Χ., στη Βρεττανή και την Άγγλία, οι Κέλτες και Σάξωνες ιππότες μοιράζονταν τό αίμα του Ταύρου (όπως οι λεγεωνάριοι-Μιθραϊκή μετάληψη) και ταυτόχρονα αφαιρούσαν τά γεννητικά όργανα του ζώου, τά όποια έθραβαν σέ ειδικό μέρος. Αυτό συνδέεται με τίς τελετές της Μεγάλης Μητρός Κυβέλης, όπως και μέ τά Καβείρια μυστήρια, αναβιώνοντας τον εύνουχισμό του Άττιδος. Η όλη τελετή επιδιώκει νά μετουσιώσει τή σωματική δύναμη του Ταύρου σέ ψυχική ενέργεια προς όφελος του συμμετέχοντος ή κάποιου άλλου. Έδώ βρίσκονται δυό από τίς θεμελιώδεις θέσεις της μαγείας, ή τιθάσευση της φυσικής δύναμης του αίματος και της σεξουαλικής όρμης γιά άμυντικούς, επίθετικούς και έξιδανικευτικούς σκοπούς.

Η φαλλική μορφή πολλών άρχαίων περιάπτων είναι παρόμοιο μέσο γιά νά ύποκινηθεί ή δημιουργική και ουσιαστικά θετική δύναμη της φύσης κατά των έκφυλιστικών και καταστρεπτικών σχεδίων των δυνάμεων του «κακού» (σχετικού κακού).

Τό τελευταίο ταυροβόλιο της Ρώμης γιορτάστηκε στό τέλος του τέταρτου αιώνα μ.Χ., στη θέση πού χτίστηκε άργότερα από τους Χριστιανούς ό ναός του Άγιου Πέτρου. Όμως ή τελετουργική ταυροθυσία έξακολουθεί κανονικά στίς περισσότερες άπομακρυσμένες περιοχές της Βρεταννίας, της Θράκης καθώς και σ' άλλα μέρη της Βόρειας Ελλάδας. Υπάρχει μάλιστα μία τάξη μυημένων, κατ' όνομα χριστιανών, οι όποιοι υπό τήν προστασία της Άγίας Ελένης, (Φωτεινής - Σελάνας - Σελένης) και του Άγιου Κωνσταντίνου (Ίσχυρου - Σταθερού - Άνικήτου) πρωτοστατούν σέ πυροβολικά και φαλλικής γονιμότητας δράματα. Σ' αυτές τίς ταυρικές θυσίες τό θύμα πρέπει νά έλθει πρόθυμα και μετά τή σφαγή, μέρος της σάρκας τρώγεται ώμό (ώμοφάνοι Θράκες).

Άλλο σύμβολο είναι τό χρώμα των στολών, τό μαύρο. Γιά πολλούς βέβαια ποτισμένους μέ τίς Ιουδαϊκές άπόψεις, αυτό συμβολίζει τό πένθος, τον θάνατο κ.λ.π. Στην πραγματικότητα όμως συμβολίζει τον «δευτερογεννημένο», τον μυημένο, τήν νέα ζωή πού πηγάζει από τον θάνατο. Γι' αυτό πολλά τάγματα έσωτερικά, Ιπποτών, μοναχών-πολεμιστών τό φέρουν και τό χρησιμοποιούν, αλλά και στη σύγχρονη εποχή, οι στρατοί οι όποιοι είχαν μυημένα τμήματα, όπως γιά παράδειγμα-ό Γερμανικός, ό όποιος κατά

τήν τελευταία προσπάθεια εφαρμογής των διαταγών της Θούλης (Μεγάλη Λευκή Άδελφότης) εκτός των άλλων συμβόλων και τελετουργιών έφερε και τίς γνωστές μαύρες στολές (WAFFEN S.S.).

Είναι όμως καιρός νά επιστρέψουμε στά γεγονότα πού συνέβησαν μετά τήν πρώτη μάχη και ενώ ό Κόναν βρίσκεται δέσμιος στον Τροχό, νά άπασχοληθούμε μέ ένα φαινόμενο, τό όποιο διαποτίζει όλόκληρο τό έργο. Πρόκειται γιά τον πόλεμο. Βεβαίως θά μπορούσαμε νά αναπτύξουμε αυτό τό θέμα μέσω του Θείου και «σκοτεινού» Ηράκλειτου, αλλά θά περιμένουμε τον Παράκελλο και τον Γκαινόν γιά νά αποφύγουμε τά πυρά των διαφόρων ειρηνιστών και οικολόγων.

Ό Μέγας Πόλεμος, ό όποιος επισφραγίζεται μέ τή μεγαλύτερη θυσία του ανθρώπου μέ τον νόμο του αίματος, δέν έχει τίς αιτίες του στό υλικό πεδίο, ούτε καν στο άστρικό, στό όποιο τόσες και τόσες άλλες εκδηλώσεις έχουν τήν προέλευσή τους, αλλά στους νόμους του άνώτερου πνευματικού πεδίου, οι όποιοι μέ σταθερό βήμα, χωρίς νά άπισθοχωρούν μπροστά σέ κανένα έμπόδιο, κατασυντρίβουν από τή μία τίς παλιές πλάκες και από τήν άλλη προστοιμάζουν τον άνθρωπο γιά τή δημιουργία νέων, σταθερότερων, σοφότερων και δικαιότερων.

Ό ουσιώδης λόγος ύπάρξεως ενός Πολέμου, από όποιαδήποτε άποψη είναι νά σταματήσει μιάν άταξία και νά άποκαταστήσει τήν τάξη. Είναι, μ' άλλα λόγια, ή ένοποίηση μιάς πολλαότητας, μέ τά μέσα πού ανήκουν σ' αυτήν τήν ίδια τήν πολλαότητα. Η νέα αυτή άποκατάσταση των πραγμάτων του κόσμου έμφανίζεται έξωτερικά γιά τήν χυδαία μάζα ως καταστροφή. Από κάθε καταστροφή όμως γεννιέται κάτι νέο, ένας νέος κόσμος. Ώστε τελικά σκοπός του πολέμου είναι ή επικράτηση της παγκόσμιας τάξεως και της ειρήνης στην ψυχή της ανθρωπότητας, ώστε οι νέες έκπομπές της γής και έπομένως οι νέες άντανakλάσεις από τή Μητέρα (Ψυχή του κόσμου) νά είναι ώφέλιμες.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΠΑΡΩΧΗΜΕΝΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ

του Γιώργου Γουρδομιχάλη

Ο κατακερματισμός του εθνικιστικού χώρου θά μπορούσε νά εκληφθεί από κάποιον τρίτο-ώς αποτέλεσμα τής συνεχούς και εντατικής ζυμώσεως πάνω σέ θεωρία και πρακτική, πού τελικά οδήγησε σέ πεισματικές έμμονές, οι οποίες διαμέλησαν τό χώρο. Παρά ταύτα, σέ μιά πιά προσεκτική ματιά τά πράγματα ούτε δείχνουν ούτε είναι έτσι.

Ο «χώρος» διασπάρη γιατί ό καθένας ήθελε νά βλέπει τήν εξουσία έρχόμενη σέ βραχυπρόθεσμο χρονικό διάστημα και έπομένως έπρεπε νά είναι ό έκφραστής του. Αύτή όλη ή προσωποκεντρική λειτουργία αναπόφευκτο ήταν νά οδηγήσει σέ προσωπικές συγκρούσεις, οι οποίες όμως σπανιότατα είχαν τό θάρρος νά παραμείνουν τέτοιες αλλά αναζητούσαν διαρκώς τό ιδεολογικό τους προπέτασμα. Όστόσο, ιδεολογικές διαφορές τόσο πολύ σημαντικές δέν υπάρχουν ή κι αν υπάρχουν σίγουρα δέν είναι αγεφύρωτες και σίγουρα θά ξεχαστούν αν κάποια στιγμή λειτουργήσει κάποιο ενδεχόμενο εξουσίας. Οι διαφορές είτε είναι στήν καλύτερη περίπτωση διαφορές στρατηγικής είτε άπλως διαφορές πρακτικής. Κι άφοϋ είναι έτσι τά πράγματα, τό ρόλο του τιμητή του εθνικισμού δέν δικαιούται νά τόν έχει κανένας, κανένας δέν νομιμοποιείται νά λέει ότι κατέχει τήν αυθεντική λύση ενώ όλοι οι άλλοι είναι συμβιβασμένοι. Και ως γίνω πιά σαφής: Υπάρχουν σήμερα δύο βασικές τάσεις στό «χώρο»: ή μιά είναι ή μάχη εντός του συστήματος, ή άλλη εκτός του. Η μιά θεωρεί ότι οι πολιτικές συγκυρίες μπορούν νά δημιουργηθούν και δέν πέφτουν έτοιμες από τόν ουρανό, άνησυχεί γιά τήν αποτελεσματικότητα τής διάδοσης ιδεών εκτός πολιτικών φορέων, προσπαθεί νά δημιουργήσει στελέχη μέσα σ' αυτούς και φυσικά χρησιμοποιώντας τόν βασικό γιά τή σκέψη του χώρου κανόνα δυνάμειως προσπαθεί νά επιτύχει κάποια μαζικότητα. Η άλλη αντίληψη αντίπασσει τήν αφομοιωτική ικανότητα του συστήματος, τό αντίθετο θεσμικό πλαίσιο άπέναντι στό όποιο μόνο ή ανατροπή μπορεί νά

επιτύχει, κατηγορεί τους πάντες γιά προσωπικές φιλοδοξίες και παίζει τό σκληρό, ασυμβίβαστο, αδιάφθορο εθνικιστή μαχητή.

Κατά τήν άποψη μας και ή μιά και ή άλλη σκέψη κατέχουν ενδιαφέροντα έπιχειρήματα και αντιμετώπιζουν μ' επάρκεια τή θεωρητική σύλληψη του θέματος. Όμως ενώ ή μιά άσχολεΐται και μέ τό πρακτικό πολιτικό πρόβλημα, ή άλλη φιλολογεί και έπιτιμά, χωρίς νά παρουσιάζει κάποια θέση (ή μόνη θέση στήν όποία αναφέρεται συχνά είναι «τό μπλοκάρισμα του συστήματος», πού άποτελεί ένα είδος εθνικιστικής θεωρίας του καθορισμού, καθόλου σίγουρης κατά τήν άποψη μου).

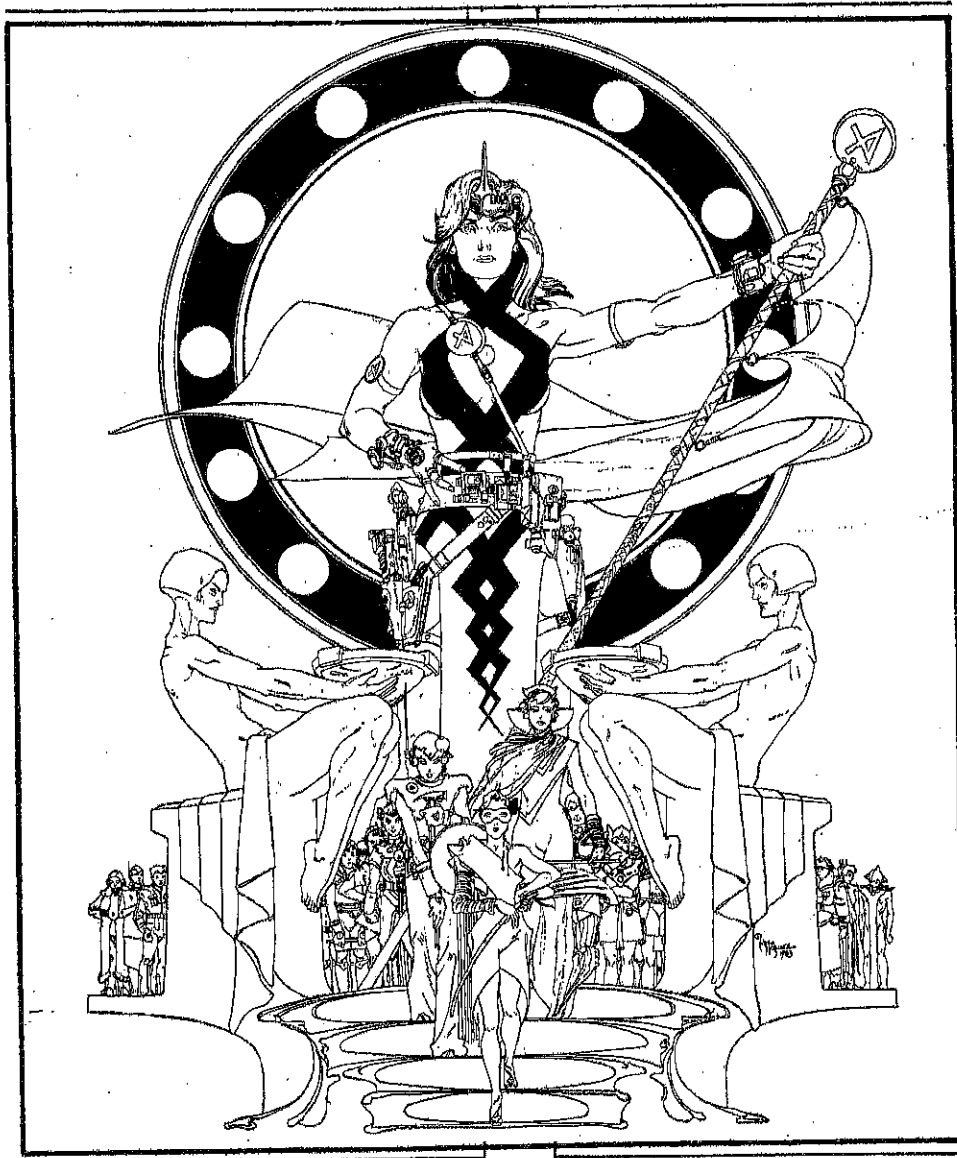
Πέρα όμως από τίς προσωπικές επιλογές του καθενός στό βαθμό πού ό εθνικιστικός χώρος σήμερα πειραματίζεται και ψάχνει νά βρεί τό δρόμο του, ήθικές και μεταφυσικές έννοιες καλού και κακού δέν κάνει νά μπαίνουν στή μέση. Κανείς δέν είναι άγνότερος από κανένα, κανείς δέν ξεπουλάει τίποτε και μόνο ό χρόνος μέ τό τελικό του άποτέλεσμα θά δείξει άπλως ποιός είχε δίκιο και ποιός άδικο. Η άνεκτικότητα και ή νηφαλιότητα πρέπει νά μας διακατέχει. Οι έχθροί είναι πολλοί, πολύ πιά ισχυροί και τό τελευταίο πράγμα πού χρειάζεται είναι μιά μανιασμένη έσωτερική μάχη. Αύτός φυσικά ό κανόνας δέν άφορά ανθρώπους πού λειτουργούν σαφώς προβοκατορικά και βλαπτικά, και πού ή πορεία τους έχει χαρακτηριστεί από σειρά προδοτικών και πρόστυχων ενεργειών. Αλλά και πάλι τότε, δέν καταδικάζουμε μιά πολιτική πρακτική, αλλά ένα ήθικά άνυπόστατο πρόσωπο, έναν πουλημένο, ένα θέσει χαφιέ.

Έκείνο πού θά είχε ιδιαίτερη σημασία είναι νά προσπαθήσει ό χώρος νά χαράξει ένα περίγραμμα κίνησης λαμβάνοντας ύπόψη του κάθε κοινωνικοπολιτική παράμετρο, ξεχνώντας γιά λίγο τήν άγωνιώδη προσπάθεια γιά θεωρητικό προσδιορισμό, και λειτουργώντας τους έτσι ώστε νά ξεπεράσει τά προβλήματα πού δημιούργησε ή μεταπολεμική κατάσταση. Ο

διπολισμός των υπερδυνάμεων και τό εσωτερικό Ισορροπιστικό παιχνίδι τους δέν ξεπερνιέται μέ τήν έπισήμανσή του. Ή εξάρτηση τής Έλλάδος από κέντρα εξουσίας ξένα μέ τήν εθνική κυριαρχία δέν λύνεται μέ άφορισμούς και συνθήματα. Τό έθνος σάν πολιτική όντότητα έχει ξεπέσει είτε αυτό μάς άρέσει είτε όχι. Αυτό άραγε σημαίνει ότι ξεπέφτει κι ό εθνικισμός; Τό κατακτητικό δράμα λειτουργεί σήμερα δευτερευόντως. Ήρα και ό εθνικισμός λειτουργεί δευτερευόντως; Μιά «εθνική» πρακτική του παρελθόντος έχει καταλασπώσει τήν έννοια του έθνους. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει νά πούμε ότι εμείς δέν έχουμε σχέση μ' αυτούς, και τότε μέ ποιούς έχουμε σχέση; Μέ κανένα; Και θά κάνουμε πολιτική παρέμβαση χωρίς Ιστορική αναφορά;

Έκεί πού θά πρέπει νομίζω νά δοθεί σήμερα έμφαση δέν είναι γιά τό άν και κατά πόσον οι τεχνικές κατάληψης τής εξουσίας πού άκολουθούνται είναι γνήσιες ή άποτελεσματικές. Έκείνο πού έχει σημασία είναι νά ώριμάσει τό κίνημα, οι άπόψεις του γιά ειδικά

ζητήματα. Ή εξουσία γιά πολλούς και διάφορους λόγους είναι άκόμα μακριά. Κατάληψη τής εξ έφόδου δέν προκύπτει, όχι τέτοια τουλάχιστον πού νά περνάει από τά χέρια του κινήματος. Όπως χαρακτηριστικά λέει ό Ρομπέρ ντέ Χέρτ «γιά μάς τό θέμα είναι λιγότερο νά πείσουμε και περισσότερο νά ξυπνήσουμε κάποια ευαισθησία». Γιά νά ξυπνήσουμε όμως όποια ευαισθησία πρέπει πρώτα άπ' όλα εμείς νά είμαστε ευαίσθητοι. Πρέπει νά εγκαταλειφθεί ή περίτεχνη φρασεολογία πίσω από τήν όποία κρύβεται ή κενότητα θέσεων και συγκεκριμενοποιήσεων. Άναπροσαρμογή, αναβάθμιση, επανατοποθέτηση όλων των ζητημάτων στις ανάγκες του νέου πολιτικού παιχνιδιού. Οι εσωτερικές άνακατατάξεις και οι όποιες πολιτικές επιλογές άς μήν είναι άξονας άλλά συνέπεια των ζυμώσεων του «χώρου». Φυσικά άν θέλουμε νά δούμε τό κίνημα νά στέκεται στά πόδια του και νά άσχολείται όχι πιά μέ μικρομάγαζα άλλά μέ προοπτικές δυνάμεως και εξουσίας...

ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ καί ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ

του Παναγιώτη Παπαϊωάννου

Οι τελευταίες πολιτικές διαδικασίες προσδιορίστηκαν από τις συμφωνίες κορυφής, ανάμεσα στις ηγεσίες της παλαιοδεξιάς και της παλαιοαριστεράς σε θέματα ιδιαίτερα καθοριστικά όπως το εκλογικό νομοσχέδιο, από την θριαμβευτική επικράτηση δηλαδή στο πολιτικό σκηνικό των λεγομένων συναινετικών διαδικασιών.

Οι συναινετικές διαδικασίες, που σχηματοποιούνται στην κορυφή βέβαια και όχι στην κοινωνική βάση, αποδίδουν ένα ιδιαίτερα χρήσιμο στοιχείο στο πολιτικό σύστημα που για πρώτη φορά με δική του πρωτοβουλία, αποκαλύπτει το πραγματικό του πρόσωπο. Η πολυφωνία που σε κάθε τόνο διακήρυσσε προς κάθε πλευρά, ή όντως έντεχνα δομημένη ιδεολογία του συστήματος αποκαλύπτεται απλή μονοφωνία των δύο μονομάχων. Οι ηγεσίες των δύο κυρίαρχων πόλων της πολιτικής ζωής με την γονιμοποιό μέχρι ενός σημείου επέμβαση του πολιτειακού παράγοντα αποκαλύπτονται κυνικότατα και στους πιο δύσπιστους ως οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος.

Οι ρητορικές και φραστικές διαφωνίες θάφτηκαν από την πλήρη συμπαιγνία στην πράξη. Απέδειξαν ότι τα νεφελώματα που επικαλούνται ή παλαιοδεξιά και ή παλαιοαριστερά δεν αποτελούν παρά λεηλασίες ιδεολογιών ξένες προς αυτές που τις εκμεταλλεύονται και τις χρησιμοποιούν για να στηρίξουν το άρνητικό σύστημά τους. Απέδειξαν ότι οι επίπλαστες διαμάχες τους εξυπηρετούν την αλληλοτροφοδότηση της εκλογικής πελατείας τους. Το σημερινό παρακμιακό σύστημα νοιώθοντας δυνατό και αλαζονικό όσο ποτέ άλλοτε, καταδεικνύει ότι όταν όμιλει για πολυφωνία έννοει μονοφωνία, όταν όμιλει για ενότητα, έννοει ενότητα ηγεσιών στηριγμένη στα όμορρα συμφέροντα και πλήρης διάρρηξη της εθνικής ενοποίησης στο κοινωνικό πεδίο.

Αν προσόν της δημοκρατίας, θεωρείται ή νομιμοποιημένη λειτουργία αντιπολίτευσης στο έλλαδικό

κοινοβουλευτικό σύστημα απουσιάζει. Απέναντι στην όμοφονία που στην καλύτερη περίπτωση μεταπλάσσεται σε καθορισμένη διαφωνία εκ των προτέρων των δύο μονομάχων δεν υφίσταται μία ισχυρή εναλλακτική διαφοροποιημένη και διαφοροποιητική φωνή. Πολλοί θα υποστηρίξουν ότι τον ρόλο αυτό τον παίζουν τα κομμουνιστικά κόμματα. Όμως αυτά πέρα από τους όφθαλμοφανείς συμβιβασμούς που κάνουν, παράγωγο φαινόμενο λαθεμένων πολιτικών χειρισμών, όσο και συνειδητών υποχωρήσεων που καθορίζονται από τις εξωελληνικές και άντεθνικές εξαρτήσεις τους, δεν αποτελούν παρά την πλήρη ανάπτυξη των άρνητικών διαστάσεων της παλαιοδεξιάς και της παλαιοαριστεράς, δεν είναι παρά ή βαρβαρότητα στην πιο πλήρη έκφρασή της. Όπως γράφει ο Σ. Ράμφος, ο κομμουνισμός είναι ή πιο διεστραμμένη έξοχή και ακρότητα του δυτικού «πολιτισμού». Με τον τρόπο που ή παλαιοαριστερά χρησιμοποιεί την άκροδεξιά για να έκφοβίζει και να συγκρατεί την πελατεία της από πιθανές νέες αναζητήσεις, με τον ίδιο τά κομμουνιστικά κόμματα χρησιμοποιούνται από την παλαιοδεξιά για να αποτρέψουν τους όπαδούς της από πιθανούς πειραματισμούς. Αυτόι συνεπώς που θά μπορούσαν να άμφισβητήσουν τό σημερινό σκηνικό του Πολιτικού παιχνιδιού, που θά είχαν την εύχέρεια να λειτουργήσουν εναλλακτικά, είναι ένταγμένοι πλήρως σ' αυτό και με τον άχαρο ρόλο που έχουν επικυρωστεί τό αναπαράγουν και τό ίσχυροποιούν.

Ο πολιτειακός παράγοντας όπως τονίσαμε έπαιξε σημαντικό ρόλο στην κυριαρχία της συναινεσης. Όμως δεν άλλαξε την πολιτική δυναμική, άπλά άλλαξε την σκηνοθεσία του πολιτικού συστήματος ώστε να έκφράζει πιο κυνικά την ήδη διαμορφωμένη κατάσταση. Είναι σημαντικό να τονιστεί ότι ο Καραμανλής δεν άλλαξε την φορά των πραγμάτων αλλά την επίταχυνε. Τό άρνητικό σύστημα μπορεί να

νοιώθει ασφαλές, τουλάχιστον προς τό παρόν.

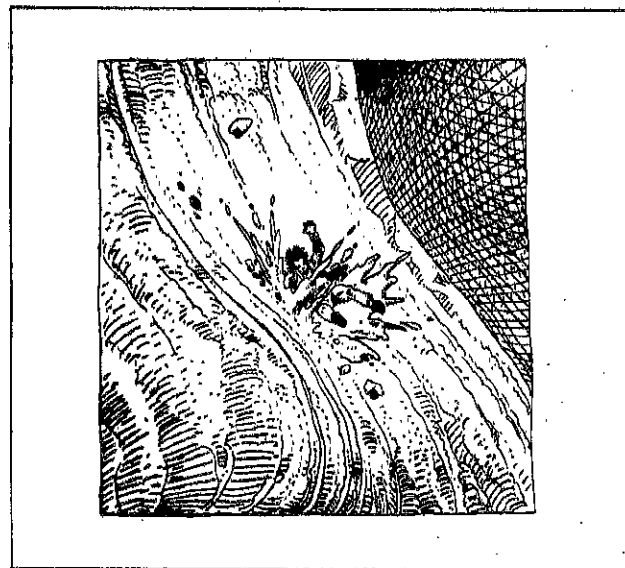
Στή Ν.Δ. ενώ οι κύριοι φορείς τής συναίνεσης μοιάζουν απομονωμένοι από τό κέντρο εξουσίας μέ τις εξελίξεις τών τελευταίων ετών αυτή είναι ή κατευθυντήρια άρχή στήν ανάπτυξη τής πολιτικής στρατηγικής τής. Οι συναινετικοί στήν ΝΔ μπορεί να πέθαναν, ή συναίνεση όμως ζεί.

Στό ΠΑΣΟΚ πού ή δομική του μορφή είναι ταυτισμένη μέ ένα πρότυπο άπόλυτα άρχηγικό, ή εύελιξία πού παρουσιάζει στό συνδυασμό επαναστατικής φρασεολογίας και συναινετικής πρακτικής είναι πρωτοφανής.

Σέ όλο αυτό τό σκηνικό ό ανά τετραετία «κυριαρχος λαός», «οι ψηφοφόροι» τί ρόλο παίζουν; Αναξιοκρατικές μειοψηφίες τόν έλέγχουν και τόν καθοδηγούν άπόλυτα επικαλούμενες άκατάπαυστα τήν καθεστωτική μυθολογία και χρησιμοποιώντας τό μάρκετινγκ και τις άλλοτριωτικές όψεις τής τεχνολογίας. Η έπιλογή τών κυβερνήσεων όρίζεται μέ τούς

μένες ύπάρξεις, μέ έλεγχόμενες άνάγκες χωρίς ρίζες και μέλλον. Εκτρέφει πολιτικούς μέ διουπόστατες και αντίφατικές άπαιτήσεις. Για τήν κατάληψη τής εξουσίας άπαιτεί άναρριχητική εύκαμψία, δημαγωγικές ικανότητες, άποτελεσματική όργάνωση δημοσίων σχέσεων, κολακεία χωρίς όρια, δημιουργία στους άλλους έλπίδων ή πλεγμάτων εξαρτήσεως. Όμως για τήν άσκηση τής εξουσίας οι άπαιτήσεις είναι τελειώς διαφορετικές. Χρειάζεται προτεραιότητα του γενικού από του άτομικού συμφέροντος, ψυχική δύναμη, μακροπρόθεσμος προγραμματισμός μέ άποτελέσματα πού πιθανώς άργούν νά άποδώσουν. Η λειτουργικότητα του συστήματος έπιβάλλει τήν πρωτοκαθεδρία του χρήματος και τών πλέον αντιπαραγωγικών πλουτοκρατών. Παρ' ότι οι ίδιοι δέν άσχολούνται άμεσα μέ τήν πολιτική έλέγχουν σέ σημαντικό βαθμό τούς εξουσιαστικούς μηχανισμούς. Χαρακτηριστικό είναι τό παράδειγμα του «σκάνδαλου Φλίκ» όπου όλα τά κόμματα ύπηρετούσαν τά συμφέροντα ενός πλουτοκράτη.

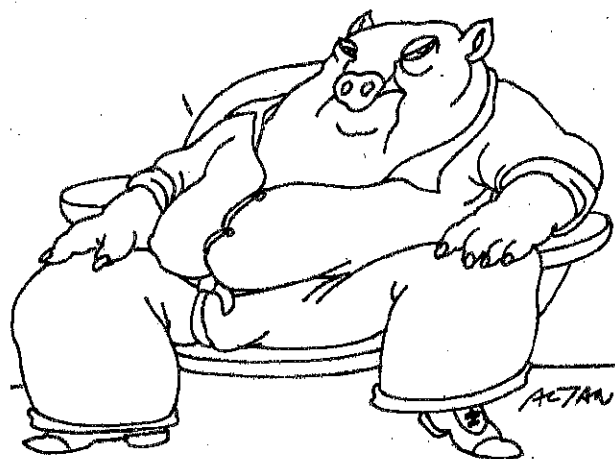
Ο κοινοβουλευτισμός θά ήταν συνεπής προς τήν δημοκρατική ούσία αν αντιπροσώπευε όχι όπως τώρα εύκαιριακές ομάδες κατάληψης τής εξουσίας αλλά τις παραγωγικές τάξεις σέ πυραμιδοειδή άποκεντρωμένο σύνδεσμο όργανωμένες. Τότε οι συζητήσεις τής θά άποκτούσαν ένδιαφέρον και θά βλέπαμε πίο συχνά τούς βουλευτές στήν εθνική αντιπροσωπεία.

ίδιους τρόπους και μέσα από τις ίδιες διαδικασίες πού ένα άπορρυπαντικό κυριαρχεί στήν αγορά. Η διασπάθηση του δημοσίου χρήματος, ή μόλυνση του περιβάλλοντος, ή εκμετάλλευση τών άγνότερων και ιερώτερων κινήτρων τής νεολαίας, ή άλλοτριωτική και ίσοπεδωτική ύφή τών μέσων ένημέρωσης, νά ποιά είναι τά μέσα πού χρησιμοποιούν τά άρνητικά κατεστημένα για τήν κυριαρχία τους. Τό ποιά τελικά διαχειρίζεται τήν εξουσία δέν έχει θεμελιώδη σημασία, μάς αφήνει παγερά αδιάφορους, αφού κοινή είναι ή αντίληψη και ή πρακτική πού πρυτανεύει ότι ή εξουσία άποτελεί άυτοσκοπό, ώστε τό ύφος και ή νοοτροπία νά παραμένει ίδιο, ανεξάρτητα από τόν επικρατούντα διαχειριστή.

Τό πολιτικό σύστημα δέν σκοτώνει εύθέως τήν έλευθερία, αλλά τήν βούληση για έλευθερία. Δημιουργεί τούς «εύτυχισμένους σκλάβους», άπομονω-

ΕΧΣ ΤΗΝ ΕΜΜΟΝΗ ΙΔΕΑ
ΟΤΙ ΕΙΜΑΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙ. ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΠΑΣΣ ΣΕ ΨΥΧΑΥΛΥΤΗ.

Τό πολιτικό σύστημα στηριγμένο στην ποσότητα και όχι στην ποιότητα, στηριγμένο στους πολλούς χωρίς βούληση και γι' αυτό πιά άλαζονικό από κάθε άλλο, έχει δυνατότητες ουσιαστικής μεταρρύθμισης;

Η παλαιοαριστερά έχει επιλέξει την νομιμοποίησή της στο πολιτικό παιχνίδι μέσα από την επίκληση και την άφομοίωση κάθε άρνητικού στοιχείου της μαρξιστικής ιδεολογίας, μιάς ιδεολογίας δογματικής, ανεπίκαιρης, χρεωκοπημένης, διεθνιστικής, ανελεύθερης. Η μετάπλαση του πολιτικού συστήματος, μέσα από την παλαιοαριστερά είναι λογικά αδύνατη, αν και βέβαια στην ιστορική εξέλιξη τίποτε δεν αποκλείεται.

Η παλαιοδεξιά με τό γνωστό εύρος των αδυναμιών διαθέτει πιά γόνιμο έδαφος για την ανασυγκρότηση του πολιτικού συστήματος και της έθνικης κοινότητας. Γι' αυτό θά πρέπει να γίνει αντικείμενο ουσιαστικής και θετικής κριτικής.

Από την παλαιοδεξιά απουσιάζει μιά ολοκληρωμένη κοσμοθεωρητική αντίληψη. Παγιδευμένη μέσα στην πνευματική αναπηρία της αδυνατεί να άρθρώσει τον δικό της πολιτικό λόγο και λειτουργεί με τό σύστημα αξιών της παλαιοαριστεράς. Η παλαιοδεξιά είχε απωλέσει τους διαύλους της έξουσίας πολύ πριν και τυπικά αποσυρθεί από την πολιτική έξουσία.

Η στρατηγική της άριστεράς περισσότερο γκραμσική παρά λενινιστική στηρίχθηκε στην κατάληψη των πολιτιστικών υποσυστημάτων και μικροκοινωνιών πριν καταλάβει την ίδια την έξουσία. Η τακτική αυτή όντως μεγαλοφυής συνέτριψε πολύ εύκολα την άοπλη και αδύναμη ουσιαστικώς παλαιοδεξιά. Υπό αυτή την σκοπιά δεν πρέπει να θεωρείται ανεξήγητο τό γεγονός, ότι η μεταπολιτευτική δεξιά εκφράζεται σε μεγάλο βαθμό με την γλώσσα και την συνθηματολογία της άριστεράς. Η ήγεςία της παλαιοδεξιάς, υπερηφανεύεται για την σοσιαλιστική της τακτική και ταυτίζει τό ιδανικό με τό άριστερό. Η τακτική αυτή ήταν φυσικό να νομιμοποιήσει σε εύρυτατες λαϊκές μάζες τά δόγματα της άριστεράς. Ο Σ. Ράμφος διεισδυτικότερα περιγράφει την άγκύλωση της παλαιοδεξιάς: «Νεοπλουτική και γραικιλική εις τό έπακρο διέσυρε και πολέμησε, όπου και όσο μπορούσε τις άξίες της παραδόσεως, διέβαλε την Έκκλησία, διέλυσε την παιδεία και με τον καταναλωτικό εκκαπιταλισμό που από τό 1956 άδίστακτα προέκρινε, έτρεψε τον πληθυσμό στον εκμαύλιστικό άσκοπο πλουτισμό και τον παρασιτικό βίο. Και δεν έφθανε μόνο τουτο. Κατεχόμενη από χρονία πνευματική άγκύλωση και ισχυρό σύμπλεγμα όπισθοδρομισμού, καλλιεργημένο ύστερικά από την αντιπολίτευση και την άριστερή διάνοηση, την επαύριο της μεταπολιτεύσεως του 1974, η πολιτική της έκπροσώπηση άσπάσθηκε εν μία νυκτί, με κομματαρχική κουτοπονηρία και χωριάτικη έκδικητικότητα την, εν

έσπερία άκμάζουσα «προοδευτική» συνθηματολογία, για να παραδώσει εν συνέχεια δεμένο χειροπόδαρα τον ήθικά άφοπλισμένο λαό στους σοσιαλφασουλκράτες αντίπαλους της. Όταν μιά πολιτική παράταξη δικαιώνει εκείνα τά όποια κατεδίωκε είναι προφανές ότι θά βουλιάξει γιατί οι ψηφοφόροι στρέφονται προς την καθιερωμένη του έκφραση και όχι προς τό νέο και κακέκτυπό του».

Στόν οικονομικό τομέα η παλαιοδεξιά υίοθετώντας, άπόλυτα την άριστερή αντίληψη και εφαρμόζοντας πρακτική πολύ πέραν της σοσιαλδημοκρατίας έθεσε υπό τον έλεγχο της παρασιτικής κρατικής γραφειοκρατίας τά πλέον παραγωγικά τμήματα της οικονομίας. Η παραγωγικότητα έπεσε κατακόρυφα, η κρατική μηχανή βραχυκυκλώθηκε από τους άδαείς εύνοούμενους των πολιτευτών, ό πληθωρισμός όσο και τά κρατικά έλλείμματα γνώρισαν αύξητικές τάσεις. Η παλαιοδεξιά ενώ δεν εύνόησε επενδύσεις των ιδιωτών, απέθάρρυνε και κάθε δημιουργική προσπάθεια του δημόσιου τομέα.

Η κρατική παρέμβαση έχει νόημα και είναι αναγκαία όταν έχει στόχο να πλήξει τό παρασιτικό κεφάλαιο ή φαινόμενα παραοικονομίας. Στην έλληνική περίπτωση η κρατική παρέμβαση δεν είχε τέτοια κίνητρα. Σκόπευε, αποκλειστικά στην ίκανοποίηση των αισθημάτων κατωτερότητας της παλαιοδεξιάς στην άριστερή ιδεολογία και στην στέγαση των ύποαπασχολούμενων εύνοουμένων του πολιτικού κατεστημένου.

Η παλαιοδεξιά εύνόησε τό τμήμα του κεφαλαίου που λειτουργούσε αντιπαραγωγικά, παρασιτικά και συνεπώς έθνικώς έπιζήμια. Εκδίωξε τά χρήσιμα στοιχεία της ιδιωτικής πρωτοβουλίας που θά μπορούσαν να βοηθήσουν την ανάπτυξη της οικονομίας σε έλληνική βάση, ενώ δεν δημιούργησε ένα άποτελεσματικό πλαίσιο κοινωνικής άλληλεγγύης που θά ύποβοηθούσε τις ασθενέστερες τάξεις.

Ίδεολογικός άφοπλισμός, πολιτική ύποχώρησης και ραγιαδισμού, οικονομίστικος καιροσκοπισμός να πώς σχηματοποιείται η άπουσία στρατηγικής της παλαιοδεξιάς.

Η δεξιά χρειάζεται την ριζική επανατοποθέτηση του πλαισίου κινήσεών της, ώστε να κυριαρχήσει κατ' άρχήν στο πολιτιστικό επίπεδο και να επιβάλλει ένα νέο ένοποιητικό ριζοσπαστικό σύστημα αξιών που θά αποτελέσει την βάση της αναγεννητικής αναδιάταξης της έθνικης κοινότητας. Αντί αυτού βαδίζει στην πεπατημένη του παλαιοκομματισμού, που υλοποιεί τον πολιτικό άγώνα ως μεταγραφή όρισμένων κεντρών κεφαλών. Μήπως όταν έξαντληθεί η πτωχότατη δεξαμενή των ψηφοφόρων του κέντρου χρειαστούν νέες μεταγραφές από τον χώρο της μαρξιστικής άριστεράς; Είναι φανερό ότι οι διαδικασίες που έχουν επιλέξει οι ήγεςίες της

παλαιοδεξιάς εκεί οδηγούν. Στην ρυμούλκηση της δεξιάς από την αριστερά, στην εξαφάνιση της πρώτης από την δεύτερη. 'Η Ν.Δ. τείνει να μετασχηματιστεί σε μία άλλη μορφή αριστεράς που θα έχει μεγιστοποιήσει τις αδυναμίες της, με άβεβαιο αντάλλαγμα την πολιτική διάσωση προσωρινά της ηγεσίας της.

Τό ιδεολογικό μανιφέστο της Ν.Δ. κινείται μέσα στα πλαίσια που περιγράψαμε. 'Αποτελεί μία άτυχη, άπλοϊκή και άπλουστευτική προσπάθεια μεταφοράς του φιλελευθερισμού στα ελληνικά δεδομένα.

'Ο φιλελευθερισμός στηριγμένος στην «ιδεολογία των δικαιωμάτων του ανθρώπου» εισάγει μία θεώρηση της έλευθερίας ατομικιστική που φέρει τό άτομο σε σύγκρουση με κάθε συλλογική ταυτότητα, διαλύοντας τελικά την έθνική κοινότητα.

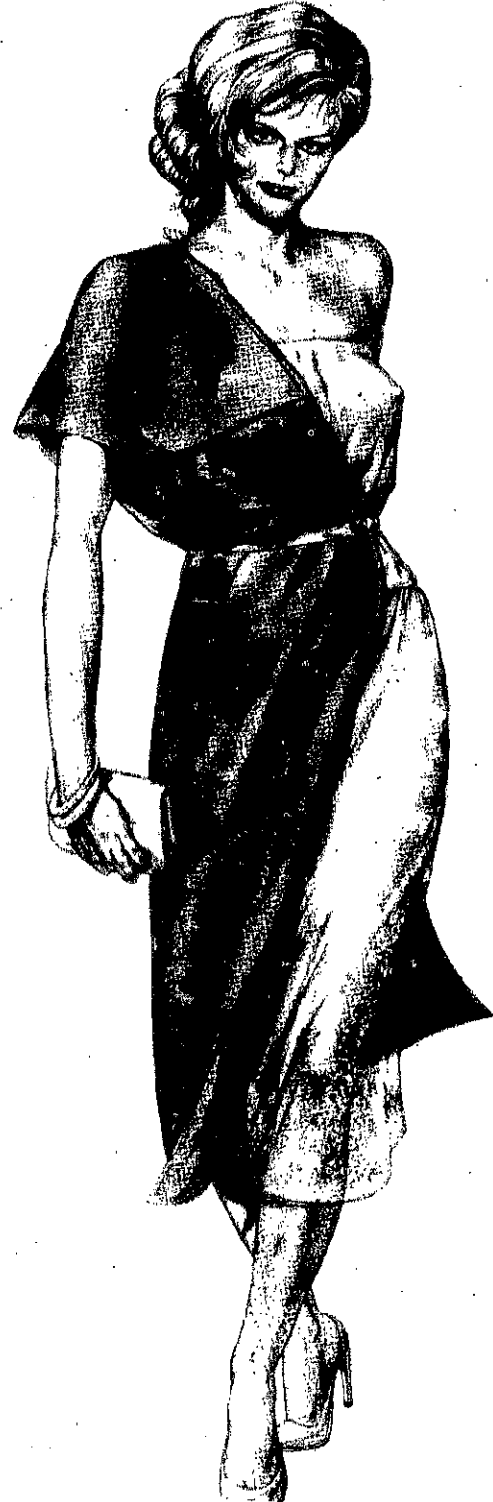
'Αντίθετα ή νεοδεξιά αντίληψη πιστεύει ότι ή έλευθερία δέν ισοδυναμεί με την εξαφάνιση κάθε έξαναγκασμού, αλλά με την δυνατότητα να αναπτύξει τό άτομο τις χαρακτηριστικές του ικανότητες μέσα στα πλαίσια της κοινότητάς του. 'Η έλευθερία δέν νοείται σαν αιτία αλλά σαν αποτέλεσμα. 'Η δημιουργία της οργανικής κοινωνίας θα αναιρέσει κάθε αντίθεση μεταξύ ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων, ατόμου και λαού που ανήκει.

Γιά να κατανοήσουμε τό παραστράτημα του φιλελευθερισμού σημαντική είναι ή παρέμβαση του 'Αλαίν ντέ Μπενουά: «Τό να θέλει κάνεις την έλευθερία «γιά την έλευθερία» δέν έχει καμιά έννοια. Δέν υπάρχει έλευθερία παρά γιά να την κάνει κανείς κάτι. 'Εφ' όσον ή ζωή είναι πάντα μια σχέση δυνάμεων ή άφηρημένη έννοια της έλευθερίας, είναι ή έλευθερία της άλεπούς στο κοτέτσι, δηλαδή ή έλευθερία του ισχυρότερου και ό νόμος της ζούγκλας. 'Ο Λακορνταίρ έλεγε «μεταξύ του ισχυρού και του αδυνάτου είναι ή έλευθερία εκείνη που καταπιέζει και ό νόμος αυτός που έλευθερώνει».

Πρέπει λοιπόν να διακρίνουμε την έλευθερία να κάνει κανείς κάτι, από την έλευθερία γιά να κάνει κανείς κάτι. 'Η πρώτη είναι άρνητική, άποκόπτεi. 'Η δεύτερη είναι θετική, προσθέτει, χωρίς μορφή και περιεχόμενο ουσίας, ή έλευθερία «να» κάνει κανείς κάτι, είναι επίσης άσυμβίβαστη με την ισότητα. Γιατί, αν ό καθένας είναι «ελεύθερος» να κάνει ό,τι θέλει, όλος ό κόσμος δέν θα χρησιμοποιήσει την έλευθερία αυτή κατά τον ίδιο τρόπο, με αποτέλεσμα τό χάος. 'Η έλευθερία «γιά» να κάνει κανείς όμως είναι άδαιρέτη με κάποιο δεδομένο σκοπό. 'Επιτρέπει στον καθένα να τελειοποιήσει τον έαυτό του, να γίνει σύμφωνα με τις δικές του ικανότητες».

'Η νέα διάταξη της ελληνικής κοινωνίας, που θα έχει αφήσει πίσω την συναινετική όμοφωνία του σημερινού κυρίαρχου διπολικού συστήματος περνά μέσα από την διαμόρφωση μιάς άλλης συνείδησης

στις παρυφές της παλαιοδεξιάς. Αυτή θα άπορρίψει τόσο τον παλαιοκομματισμό όσο και τον φιλελευθερισμό. Θα είναι μια συνείδηση που θα συνθέσει την νέα δεξιά. 'Η νέα δεξιά θα αναλάβει την ιστορική ευθύνη της δημιουργίας ενός νέου πολιτιστικού κύκλου που θα στηριχθεί στην διαφοροποιητική και αντιπροσπεδωτική αντίληψη του έλληνισμού. Προς αυτή την κατεύθυνση τείνουν τό βλέμμα μας, οι δυνάμεις μας.

ΣΤΟΧΟΣ Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

του Σέλευκου Βορεινού

Πολλά λέγονται για τό «Μακεδονικό» ζήτημα και τήν άναζωπύρωσή του. Ύστερικές κραυγές τών μέσων ενημερώσεως τής όμοσπόνδου Γιουγκοσλαβικής «δημοκρατίας» τών Σκοπίων ξερονοϋν άσύστολα ψέματα για τήν ύποτιθέμενη «Μακεδονική» μειονότητα που δήθεν ύπάρχει και καταπιέζεται στην Ελλάδα. Και τώρα ή Γιουγκοσλαβία και ή Τουρκία άλληλοϋποστηρίζονται και συνεργάζονται διπλωματικά για τήν άμοιβαία προώθηση τών Ιμπεριαλιστικών σχεδίων τους κατά τοϋ Έλληνισμού. Άπαιτείται λοιπόν μία διευκρίνηση, μία επιλογή και μία άπόφαση.

1. Οί βάρβαρες όρδές τών Σλάβων εισέβαλαν και θρονιάσθηκαν στην χερσόνησο τοϋ Αΐμου, άφοϋ κατέσφαξαν πολυαριθμούς Έλληνες τόν 7ο μ.Χ. αιώνα. Καμμιά σχέση με τούς Έλληνες γενικά και τά Έλληνικά φύλα (είτε Ίωνες είτε Μακεδόνες είτε Δωριείς ή άλλα), ειδικά δέν μπορούν νά έχουν.
2. Ή λεγομένη «μακεδονική» γλώσσα τής «Δημοκρατίας» τών Σκοπίων δέν είναι σερβική οϋτε ανεξάρτητη γλώσσα τής Σλαβικής οικογένειας. Είναι κατά βάση Βουλγαρική διάλεκτος με πολλές Έλληνικές (ιδίως στό νότο), Τουρκικές σερβικές και άλβανικές λέξεις.
3. Οϋδέποτε ύπήρξε «μακεδονικό» έθνος οϋτε αντίστοιχη έθνική συνείδηση. Οί όμιλοϋντες τήν «μακεδονική» διάλεκτο τής Βουλγαρικής είχαν έθνική συνείδηση άλλοι μέν Βουλγαρική, οί γνήσιοι Βούλγαροι, άλλοι δέ φανατικά Έλληνική διότι ήσαν Έλληνες, οί όποιοι κατά τίσ φοβερές εισβολές τοϋ Μεσαίωνα, τίσ μετακινήσεις τής Τουρκοκρατίας και τήν συμβίωση με βουλγαροφώνους, έχασαν τήν γλώσσα τους, και μίλησαν τήν Βουλγαρική τήν όποίαν εμπόλιασαν με πολλές Έλληνικές λέξεις. Κατά τόν μακεδονικό άγώνα άλλοι μακεδονοβουλ-

γαρόφωνες έγιναν φοβεροί Βούλγαροι κομιτατζήδες κι άλλοι γενναίοι Έλληνες άντάρτες. Κατά τήν άνταλλαγή πληθυσμών τής δεκαετίας τοϋ '20, όσοι είχαν Βουλγαρική Έθνική συνείδηση πήγαν στην Βουλγαρία, όσοι Έλληνική έμειναν στην Ελλάδα. Έληξε έτσι ή πρώτη φάση τοϋ Μακεδονικού Ζητήματος.

4. Ένώ ή επίσημη Βουλγαρία δέν έπαυσε νά διεκδικεί τήν Θεσσαλονίκη και τά Σκόπια, τό 1922 ή κομμουνιστική διεθνής υιοθετεί τίσ άπόψεις τοϋ Κ.Κ. Βουλγαρίας, για ένιαία κι ανεξάρτητη Μακεδονία, ένιαία και ανεξάρτητη Θράκη (δέν είπε τίποτα για Μακεδονικό έθνος), με τήν έλπίδα ότι όταν τό Κ.Κ.Β. θά κατελάμβανε τήν εξουσία, θά κατώρθωνε νά ένσωματώσει στή Βουλγαρία, τά 2 αυτά κρατίδια (κατά τό πρότυπο τής Άνατολικής Ρωμυλίας τό 1885) και έτσι θά εξυμνηροϋντο τά συμφέροντα και τοϋ διεθνούς κομμουνισμού και τοϋ πανσλαβισμού και τής Ε.Σ.Σ.Δ. Από τό 1924 τό Κ.Κ.Ε. ύπεστήριζε σταθερά τήν άπόσχιση από τήν Ελλάδα τής Μακεδονίας μας και τής Θράκης μας ενώ τό Κ.Κ. Γιουγκοσλαβίας άρνήθηκε νά υιοθετήσει τίσ διαταγές τής Κομιτέρν. Τό 1941 ό Χίτλερ έδωσε στην Βουλγαρία εκτεταμένες Έλληνικές και Γιουγκοσλαβικές περιοχές.
5. Μετά τόν πόλεμο αρχίζει ή τρίτη φάση τοϋ Μακεδονικού ζητήματος. Μέχρι τότε τό Γιουγκοσλαβικό κράτος άφοϋ εν μέρει έδιωξε κι εν μέρει έφίμωσε τήν Έλληνική μειονότητα Μοναστηρίου, Άχρίδος, Κρουσόβου, Δοϊράνης, Στρώμνιτσας και Γευγελή, τήν πολύ μεγαλύτερη Βουλγαρική μειονότητα τήν πολιτογράφησε Σερβική. Έτσι στην άπογραφή τοϋ 1921 δέν βλέπομε οϋτε βουλγάρους οϋτε έστω «σλαβαμακεδόνες» στον κατάλογο τών εθνών τής Γιουγκοσλαβίας. Όταν όμως τό 1941 οί κάτοικοι τής Γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας

υποδέχθηκαν τούς Γερμανο-Βουλγάρους σαν έλευθερωτές φάνηκε ότι σέρβοι δέν ήταν ποτέ δυνατόν νά γίνουν. Οί κάτοικοι τής περιοχής αύτης είναι κυρίως Βούλγαροι, στό νότο βουλγαρόφωνοι και βλαχόφωνοι "Έλληνες, πολλοί "Αλβανοί και άρκετοί Σέρβοι. "Επρεπε πάση θυσία νά κατασκευασθεί έκ τών ύστέρων κι έκ τών ένόντων ένα... "Έθνος! "Έτσι κι έγινε. Και τό όνομα αύτου Μακεδονικό! Μακεδονικό! Διότι μόνο έτσι, μέ τήν ιστορική προσάρτηση τών αρχαίων μακεδόνων (ότι δηλαδή οί αρχαίοι Μακεδόνες δέν ήσαν "Έλληνες, αλλά πρόγονοι τών σημερινών Βουλγάρων κατά κύριο λόγο κατοίκων τής τωρινής «μακεδονίας» τών Σκοπίων), θά μπορούσαν νά δικαιολογηθούν ιστορικά οί διεκδικήσεις τής Γιουγκοσλαβίας εις βάρος τής Μακεδονίας μας. Και τήν θέλει τή Μακεδονία ή Γιουγκοσλαβία για λόγους γεωπολιτικούς, γεωοικονομικούς και γεωστρατηγικούς, και γιατί μόνο από εκεί θά μπορέσει νά άνεφοδιασθεί σέ περίπτωση Ρωσοκίνητης κρίσεως διαμελισμού της. Και διενεργεί φοβερή προπαγάνδα στην Εύρώπη, ΗΠΑ, Καναδά, Αυστραλία και... "Ελλάδα, ή Γιουγκοσλαβία και προσπαθεί νά εξαγοράσει συνειδήσεις και νά στρατολογήσει πράκτορες. Και κρύβεται πίσω απ' τό δάκτυλό της ή Γιουγκοσλαβία διακηρύσσοντας ότι αυτά δέν τά κάνει ή ίδια αλλά ή αυτόνομη «δημοκρατία» τών Σκοπίων πού ούτε αυτόνομη είναι ούτε δημοκρατία και ή «κυβέρνηση» της (γκαουλάιτερ του Βελιγραδίου στην πράξη), απλώς υπάρχει για νά τηρηθούν τά προσχήματα. Και δημιουργεί μυστικές οργανώσεις στην "Ελλάδα ή

Γιουγκοσλαβία. Και συνεργάζεται μέ τήν Τουρκία. Και μάς υπενθυμίζει συνέχεια τό άνύπαρκτο «Μακεδονικό». "Ως και ή πρωθυπουργός της Μίλκα Πλάνιτς όταν ήλθε στην "Ελλάδα μάς μίλησε γι' αυτό!

6. "Η "Ελλάδα κατ' επανάληψη βοήθησε τήν Γιουγκοσλαβία. Τό 1913 στους Βαλκανικούς πολέμους. Τό 1915 στην "Ελλάδα κατέφυγε και δέν αιχμαλωτίσθηκε ό Σερβικός στρατός. Τό 1918 ή "Ελλάδα βοήθησε τήν Σερβία νά απελευθερωθεί και τήν υπεστήριξε διπλωματικά. Τό 1941 πάλι σύμμαχοι. Τό 1948 ή Γιουγκοσλαβία χειραφετήθηκε από τήν Μόσχα, και μέχρι σήμερα παίζει τήν άνεξάρτητη χάρη στό ότι ή "Ελλάδα εύρίσκεται στό δυτικό στρατόπεδο. "Αν ή Γιουγκοσλαβία κινδυνεύσει μέσω του "Ελληνικού εδάφους κυρίως θ' άνεφοδιασθεί.

"Η "Ελλάδα κατ' επανάληψη εκινδύνευσε από τή Γιουγκοσλαβία. Τό 1915 ή Σερβία ήταν ή άφορμή του διχασμού. Για νά βοηθηθεί ή Σερβία κατέλαβαν οί "Αγγλόγαλλοι τήν Θεσσαλονίκη και αντίστροφα τήν Καβάλα οί Γερμανοβούλγαροι. Τό 1916 ό Σερβικός στρατός εξήτησε μέ θράσος και άναιδεια χιλίων πιθήκων νά του άνατεθεί ή ... διοίκηση τής Θεσσαλονίκης! Τό 1925-26 ή Γιουγκοσλαβία εξήτησε από τήν "Ελλάδα νά της... παραχωρηθεί ή Σιδηροδρομική γραμμή Θεσσαλονίκης — Εϊδομένης και τό μισό (πάλι καλά) λιμάνι τής Θεσσαλονίκης. Τό 1941 ή τότε Γερμανόφιλη κυβέρνηση του Βελιγραδίου (πού τήν άνέτρεψε ή "Ιντέλλιτζεντ Σέρβις) εξήτησε από τούς Γερμανούς τήν Μακεδο-

νία μας. Τό 1946-48 ό Τίτο προσεπάθησε νά προσαρτήσσει τήν Μακεδονία μας μέσω τοῦ Κ.Κ.Ε. μέ τό ἐνδιάμεσο στάδιο τῆς «αὐτονομίας - ἀνεξαρτησίας». Κι ἀπό τότε μέχρι σήμερα ἡ προπαγάνδα τῶν Σκοπίων (δηλαδή τῶν δικτατόρων τοῦ Βελιγραδίου) αὐτό ἐπιδιώκει κι ἐκεῖ ἀποβλέπει.

7. Μέχρι τώρα, ἐπειδή ἡ Βουλγαρία ἦταν ὁ ἱστορικός ἐκ Βορρᾶ ἐχθρός, ἐπειδή ἡ Ἑλλάδα καί ἡ Σερβία ἦταν στούς πολέμους σύμμαχοι, ἐπειδή ἡ Ἀλβανία σφάζει καί τυραννεῖ τούς Ἕλληνες τῆς Βορείου Ἠπείρου, ἐπειδή ἡ Γιουγκοσλαβία δέν ἦταν στό σύμφωνο τῆς Βαρσοβίας καί ὑπῆρχε τό (ἄχρηστο γιά τήν Ἑλλάδα) Βαλκανικό σύμφωνο, καταπίναμε ὅλες τίς προσβολές, ἐκρύβαμε τήν ἀλήθεια κι ἐτρέμαμε μήν ἀποκαλυφθεῖ: "Ὅτι οἱ δῆθεν Σλαυομακεδόνες βόρεια τῆς γραμμῆς Ἀχρίδος, Μοναστηρίου-Στρώμνιτσας εἶναι Βούλγαροι. Ἡ Βουλγαρία εἶναι μέγας ἐχθρός. Σήμερα ὁμως ὀλιγώτερον τῆς Γιουγκοσλαβίας. Διότι εἶναι Ρωσικό προτεκτοράτο καί ἡ ἐξωτερική της πολιτική καθορίζεται στήν Μόσχα. Δέν ἀποφασίζει σήμερα ἡ Σόφια. Ἐκτελεῖ πειθήνια ἐντολές. Καί ἐφ' ὅσον ἡ Ἑλλάς ἀνήκει στό ΝΑΤΟ καί ὑπάρχει ἐπί πλέον ἡ Γιάλτα, ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. δέν θά τήν θίξει παρά μόνο σέ περίπτωση γενικοῦ πολέμου. Ἡ Γιουγκοσλαβία ὁμως δέν ὑπάγεται στή Μόσχα. Ἐχει δική της ἱμπεριαλιστική κατά τῆς Ἑλλάδος πολιτική. Κανείς δέν θά τήν «νουθετήσσει». Σήμερα ἀλληλοὑποστηρίζεται, αὔριο ἴσως συμμαχήσει μέ τήν Τουρκία. Ὁ Βόρειος ἐχθρός εἶναι σήμερα ἡ Γιουγκοσλαβία καί ὄχι ἡ

Βουλγαρία. Εἶναι σήμερα ὁ δεύτερος μετά τήν Τουρκία ἐχθρός μας.

8. Ὄνομάζοντας ἀναίσχυντα τήν «δημοκρατία» τῶν Σκοπίων «Μακεδονία», ἡ Γιουγκοσλαβία ἀνετίναξε τήν Ἑλληνοσερβική φιλία. Ἄν τήν εἶχε ὀνομάσει «Βαρδάρια» (ἀπό τόν ποταμό Βαρδάρη), ἡ Ἑλλάδα θά βοηθοῦσε τήν Γιουγκοσλαβία στήν προπαγάνδα της ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς αὐτῆς εἶναι Βαρδάριοι (ἄλλο ἔθνος) καί ὄχι Βούλγαροι. Διότι τό νά εἶναι Βούλγαροι μᾶς βλάπτει. Ἀλλά τό νά εἶναι «Μακεδόνες» πολύ περισσότερο. Μεταξύ λοιπόν «Μακεδόνων» καί Βουλγάρων ἐπιλέγομε τοῦς Βουλγάρους. Ἄν ἡ Γιουγκοσλαβία κατεβεῖ στήν κόλαση, οἱ Ἕλληνες θά δώσουν χεираψία στόν Διάβολο.
9. Ἐ λοιπόν ναί! Θά φωνάξουμε ἀπό τόν Ἑλληνικό καί Ξένο τύπο τήν ἀλήθεια: ὅτι ἡ Γιουγκοσλαβία εἶναι μιᾶ στυγνή τυραννική δικτατορία πού καταπιέζει βάνουσα τά στοιχειώδη ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν Ἐθνῶν της. Οἱ Βούλγαροι καί οἱ Ἕλληνες τοῦ «κράτους» τῶν Σκοπίων, οἱ Ἀλβανοί τοῦ Κοσσυφοπέδιου, οἱ Οὔγγροι τῆς Βοϊβοδίνας, οἱ Ἴταλοι τῆς Ἰστρίας, οἱ Μαυρόβουνιοι, οἱ Κροᾶτες, οἱ Σλοβένιοι καί οἱ Σέρβοι εἶναι διαφορετικές ἐθνότητες μέ ὅλα τά συνεπαγόμενα δικαιώματα αὐτοδιαθέσεως ἢ ἀνεξαρτησίας. Θά βοηθήσουμε κάθε προπαγάνδα ἐναντίον τοῦ Γιουγκοσλαβικοῦ μωσαϊκοῦ ἐθνοτήτων. Δέν πρέπει νά σταματήσσει ὁ ἀγώνας μας ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἡ ἐναντίον τῆς πατρίδος μας ἐπιβουλή.

WERNER SOMBART

Η ΠΡΟΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ

Μετάφραση Έκανε ό Πενθεύς

Πρίν από τόν Καπιταλισμό, ό ζωντανός άνθρωπος βρίσκεται στό κέντρο κάθε ενδιαφέροντος και κάθε άνησυχίας. Ο άνθρωπος είναι τό «μέτρο όλων τών πραγμάτων» Mensura Omnium Rerum Homo. Μέ τόν ίδιο τρόπο καθορίζεται ή θέση του ανθρώπου και άπέναντι στην οικονομία· αυτή ή τελευταία έχει χρέος νά υπηρετεί μέ τρόπο ομοιόμορφο όλα τά άλλα ανθρώπινα έργα πού έχουν ταχθεί στην ύπηρεσία του ανθρώπου¹.

Από μία τέτοια αντίληψη βγαίνει τό συμπέρασμα ότι τό σημείο αναφοράς οποιασδήποτε οικονομικής δραστηριότητας είναι ή ίδια ή ανάγκη του ανθρώπου, δηλαδή ή ανάγκη του γιά αγαθά.

Τό σύνολο τών καταναλισκομένων αγαθών πρέπει νά είναι ίσο μέ τό σύνολο τών παραγομένων· τό σύνολο αυτών πού ξοδεύει πρέπει νά είναι ίσο μέ τό σύνολο αυτών πού εισπράττει.

Τό πρώτο στοιχείο αντιπροσωπεύει τά έξοδα πού μέ τήν σειρά τους προσδιορίζουν τά έσοδα. Παρόμοιο τύπο τόν ονομάζω *οικονομία τής διανομής*.

Πρός αυτή λοιπόν τήν κατεύθυνση κάθε προκαπιταλιστική και προαστική οικονομία είναι οικονομία τής διανομής.

Και αυτή ακόμη ή ανάγκη δέν καθορίζεται αυθαίρετα από τό άτομο αλλά μέ τό πέρασμα του χρόνου άποκτά στά επί μέρους κοινωνικά τμήματα μία όρισμένη αξία και έναν όρισμένο τύπο πού στην συνέχεια αντιμετωπίζονται σάν σταθερά δεδομένα. Σ' όλόκληρη τήν προκαπιταλιστική οικονομία κυριαρχεί ή ιδέα ότι *ό τρόπος ζωής πρέπει νά προσαρμόζεται σύμφωνα μέ τήν κοινωνική τάξη*.

Γιά τόν λόγο αυτό ή Έξουσία του Δικαίου και τής Έθικης προσδίδει τό χρίσμα τής αναγνωρίσεως και τής νόρμας σέ όλα όσα ή ζωή έχει σιγά σιγά δημιουργήσει. Η ιδέα ενός τρόπου ζωής πού βρίσκεται προσαρμοσμένος στην κοινωνική τάξη

άποτελεί ένα βασικό θεμέλιο του τοιμοισμού: οι σχέσεις του ανθρώπου μέ τόν κόσμο τών έξωτερικών αγαθών πρέπει νά χαρακτηρίζεται από ένα περιορισμό, από ένα μέτρο: *Necesse est quod bonum hominis circa ea (bona exteiora) consistat in quadam Mensura*. Παρόμοιο μέτρο χαρακτηρίζει τόν προσαρμοσμένο στην κοινωνική τάξη τρόπο ζωής: *Prout sunt Necessaria ad vitam eius secundum suam conditionem*².

Κατά συνέπεια ό τρόπος ζωής πρέπει νά προσαρμόζεται σύμφωνα μέ τήν κοινωνική τάξη· γιά τόν λόγο αυτό μεταβάλλεται ως πρός τό μέτρο και τήν ποιότητα ανάλογα μέ τίς κοινωνικές τάξεις.

Η προκαπιταλιστική οικονομία χαρακτηρίζεται από τόν τρόπο ζωής δύο κοινωνικών στρωμάτων· τών Εύγενών και τών λαϊκών μαζών, τών πλουσιών και τών φτωχών, του κλήρου και τών χωρικών, τών βιοτεχνών και τών εμπόρων, του κόσμου πού ζει μία έλεύθερη και αυτόνομη ζωή, δίχως μία κοπιαστική εργασία και εκείνου του κόσμου πού ζει μέ τόν ιδρώτα του προσώπου του...

Τό νά ζεις άρχοντικά σημαίνει νά ζεις μέσα στην άφθονία και νά επιτρέπεις νά ζούν πλάι σου πολλοί άλλοι.

Σημαίνει νά περνάς τίς μέρες σου στον πόλεμο και στό κυνήγι, νά ξοδεύεις τίς νύχτες σου μέ εϋθυμους πότες παίζοντας ζάρια ή μέσα στις άγκαλιές όμορφων γυναικών. Σημαίνει νά ύψώνεις πύργους και έκκλησίες, νά κάνεις επίδειξη μεγαλοπρέπειας κατά τήν διάρκεια τών «τουρνουά» ή τών άλλων γιορτών, σημαίνει χρησιμοποίηση τής πολυτέλειας είτε τά μέσα τό επιτρέπουν είτε όχι.

Τά έξοδα είναι πάντα περισσότερα από τά έσοδα. Γι' αυτό είναι ανάγκη νά βρεθεί ένας τρόπος ώστε τά τελευταία νά αύξηθούν, μοιραία ό διαχειριστής ύποχρεώνεται νά αύξήσει τίς συνεισφορές τών

1. Summa Theologica IIa IIae, 50-3.

2. Summa Theologica IIa IIae, 118-1.

άγροτών, ὁ θησαυροφύλακας ὑποχρεώνεται νὰ αὐξήσει τὰ ἐνοίκια - ἢ ὅπως θὰ φανεῖ παρακάτω - ἀναζητοῦνται τὰ μέσα γιὰ τὴν κάλυψη τοῦ ἐλλείματος ἔξω ἀπὸ τὴν σφαῖρα τῶν οικονομικῶν διαδικασιῶν...

Ὁ Εὐγενής περιφρονεῖ τὸ χρήμα. Εἶναι βρώμικο ὅπως καὶ κάθε δραστηριότητα ποῦ σκοπεύει ἀπευθείας στὸ κέρδος. Τὸ χρήμα χρησιμεύει μόνο γιὰ νὰ ξοδεύεται³ «*Usus pecuniae est in emissione ipsius*».

Οἱ Εὐγενεῖς καὶ ὁ Κληρὸς ἔζησαν ἔτσι γιὰ πολὺ καιρὸ. Ἐνα καθαρὸ πλαίσιο τῆς ζωῆς τῶν κληρικῶν τῆς Φλωρεντίας τοῦ 1400 μᾶς τὸ προσφέρει ὁ Λεόν Μπατίστα Ἀλμπέρτι⁴. Παρόμοια περιγραφή ἰσχύει γιὰ τὸν τρόπο ζωῆς ὅλων γενικῶς τῶν πλουσίων κατὰ τὴν διάρκεια τῆς προκαπιταλιστικῆς ἐποχῆς. Παρ' ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴν μεγάλη λαϊκὴ μάζα ποῦ ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς προκαπιταλιστικῆς ἐποχῆς δὲν διέθετε παρά περιορισμένα μέσα, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν διατήρηση μιᾶς διατεταγμένης σχέσεως ἀνάμεσα στὰ ἔσοδα καὶ τὰ ἔξοδα, ἀνάμεσα στὴν ἀνάγκη καὶ τὴν δυνατότητα ἀποκτήσεως τῶν ἀγαθῶν.

Ἡ ἀνάγκη ποῦ στὴν περίπτωση αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ἰκανοποιηθεῖ ἦταν ἓνα ἀποφασιστικὸ στοιχεῖο ἑνὸς δεδομένου παραδοσιακοῦ γεγονότος. Ἀπὸ αὐτὸ πηγάζει ἡ ἰδέα τῆς διατροφῆς ποῦ χαρακτηρίζει τὸ σύνολο τῆς προκαπιταλιστικῆς οικονομίας. Ἡ ἰδέα τῆς διατροφῆς γεννήθηκε στὰ δάση τῆς Εὐρώπης ἀνάμεσα στὶς νέες φυλές ποῦ ἐγκατέλειπαν τὸν

3. Βλέπε καὶ: W. Sombart: *Luxus und Kapitalismus*, σελ. 102 καὶ συνέχεια.

4. Γιὰ τὸν Σόμπαρτ ὁ Ἀλμπέρτι ἀποτελεῖ τὸ κλασικὸ ὑπόδειγμα τοῦ ἀστού. Βλέπε καὶ L. B. Alberti: *I libri della famiglia*, σελ. 265.

ΕΙΧΑ ΑΡΝΗΘΕΙ ΤΙΣ ΠΑΛΙΕΣ
ΑΞΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥΣ,
ΚΑΙ ΤΣΡΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΙΣ
ΚΑΤΑΤΙΣΣ ΚΡΥΕΣ.

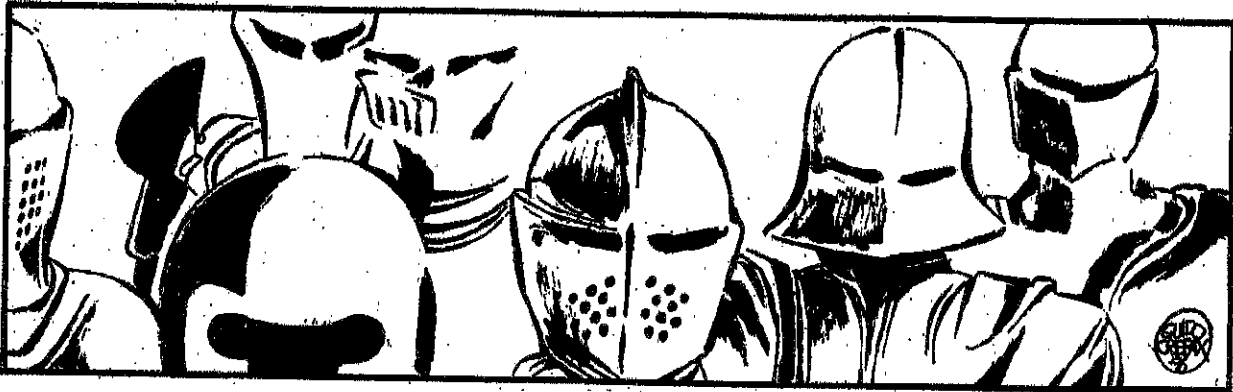
Νομαδιισμό. Μὲ βάση τὴν ἰδέα αὐτὴ, κάθε οἰκογένεια χωρικῶν ἔπρεπε νὰ καταλαμβάνει τόση καλλιεργησιμὴ γῆ καὶ τέτοια ἔκταση βοσκοτόπων, ὅση θὰ ἦταν ἀναγκαία γιὰ τὴν ἐπιβίωσή τους...

Τύπος καὶ ἔκταση κάθε μεμονωμένης οικονομικῆς ὀργανώσεως καθορίζονται ἀπὸ τὸν τύπο καὶ ἀπὸ τὸν μέτρο τῆς ἀνάγκης ποῦ ὑποτίθεται ὡς δεδομένη. Κατὰ συνέπεια ἡ ἰκανοποίηση αὐτῆς τῆς ἀνάγκης θὰ ἐπιφέρει καὶ τὸ τέλος κάθε οικονομικῆς δραστηριότητας. Ἡ οἰκονομία ὑποτάσσεται στὴν ἀρχὴ ποῦ ὀνομάσαμε ὡς κάλυψη τῆς ἀνάγκης.

Ἡ ἰδέα τῆς διατροφῆς ἀπλώθηκε στὴν συνέχεια καὶ στὴν ψυχολογικὴ σφαῖρα τοῦ χωρικοῦ, στὴν βιομηχανικὴ παραγωγή, στὸ ἐμπόριο καὶ στὶς μεταφορές. Ἡ ἰδέα αὐτὴ κυριάρχησε πάνω σ' ὅλα τὰ πνεύματα καὶ σὲ ὅλη τὴν διάρκεια ποῦ αὐτοὶ οἱ οικονομικοὶ τομεῖς ἦσαν ὀργανωμένοι σὲ βιοτεχνικὰ πρότυπα.

Ἄν θελήσουμε νὰ διερευνήσουμε τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο ποῦ μὲ βάση τὶς ἀρχές αὐτές διαμόρφωσε τὴν οικονομικὴ συμπεριφορὰ τῶν χωρικῶν καὶ τῶν βιοτεχνῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἶναι ἀρκετὴ ἡ ἀναφορὰ στὰ οικονομικὰ ὑποκείμενα ποῦ μόνον τους ἦ μὲ τὴν βοήθεια μερικῶν ἄλλων κατεῦθναν τὴν ἐργασία τῆς διευθύνσεως, τῆς ὀργανώσεως, τῆς διαθέσεως καὶ τῆς ἐκτελέσεως.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἀπλοῦς ἀνθρώπους ποῦ ὅμως διέθεταν μιὰ εὐρωστὴ καὶ ἐνστικτώδη ζωὴ μὲ συγκινησιακὰ καὶ συναισθηματικὰ χαρακτηριστικὰ ἀρκετὰ ἐκδηλὰ ἀλλὰ μὲ πολὺ ἀσθενεῖς διανοητικὲς ἐνέργειες.

Η καθυστέρηση της πνευματικής ανάπτυξης, ή έλλειψη δυνάμεως και πνευματικής πειθαρχίας αποτελούν τά έμφανη χαρακτηριστικά των ανθρώπων του τότε, όχι μόνο στην έπαρξια αλλά και στις πόλεις που γιά αρκετούς αιώνες παρέμειναν μεγάλα χωριά και αναπτύχθηκαν με τρόπο οργανικό.

“Ατομα με παρόμοια έλλειπή διανοητική ανάπτυξη μπορούν να βρεθούν και σε άλλους τομείς. Ο F. Keutgen⁵ με αξιοσημείωτη παρατηρητικότητα εξετάζει την σύνταξη των μεσαιωνικών κειμένων της νομικής. «Αυτό που συχνότερα ανακαλύπτουμε στις πιό παλιές σημειώσεις του Δικαίου είναι αποκλειστικά ή έλλειψη της πνευματικής δυνάμεως...».

Μπορούμε να σημειώσουμε ένα ανάλογο φαινόμενο σ' ότι αφορά την οικονομία στην μέτρια ανάπτυξη της λογιστικής ικανότητας, στην μέτρηση ακριβείας των μεγεθών, στην κατάλληλη χρησιμοποίηση των αριθμών.

Σε μία παρόμοια έλλειψη μαθηματικού πνεύματος επιβεβαιώνεται ή - καθαρά ποιοτική - σχέση των οικονομικών υποκειμένων με τον κόσμο των αγαθών. Δέν παράγονται ακόμη - γιά να χρησιμοποιήσω την σύγχρονη έκφραση - αξίες συναλλαγής - που καθορίζονται αποκλειστικά με βάση την ποσότητα - αλλά μόνον αγαθά καταναλώσεως, δηλαδή αντικείμενα που διαφοροποιούνται αποκλειστικά από ποιοτική άποψη.

Η εργασία του πραγματικού αγρότη όπως άλλωστε και εκείνη του πραγματικού βιοτέχνη συνίσταται σε μία μοναχική εργασία: αφιερώνεται στην δραστηριότητά του μέσα στην σιωπή, μακριά από τον υπόλοιπο κόσμο. Ζει την στιγμή της δημιουργίας του όπως ακριβώς την ζει ένας καλλιτέχνης και σε καμμία περίπτωση δέν θα ήθελε να διαθέσει το δημιούργημά του στο εμπόριο. Η χαϊδεμένη αγελάδα που οδηγείται έξω από τον σταύλο, προς την σφαγή συνοδεύεται από τό κλάμα της χωρικής: ό γέρο χαρακτήρας μάχεται γιά την πίπα που ό έμπορος προσφέρεται να

αγοράσει. “Αν όμως πραγματοποιηθεί ή πώληση - και αυτό στά πλαίσια μιάς οικονομίας συναλλαγών αποτελεί τον κανόνα - τό παραγόμενο αγαθό πρέπει να είναι αξιο του δημιουργού του.

“Ο χωρικός και ό βιοτέχνης βρίσκονται πίσω από τό προϊόν τους: τό παρουσιάζουν με την υπερηφάνεια των καλλιτεχνών. “Ετσι εξηγείται - σαν παράδειγμα - ή βαθειά έχθρα του βιοτέχνη γιά τις άπομιμήσεις και τά υποκατάστατα.

Στόν οικονομικό προκαπιταλιστικό άνθρωπο, ή πνευματική ενέργεια αναπτύσσεται τόσο λίγο όσο και ή δύναμη της θελήσεως του.

Η απόδειξη είναι ό άργος ρυθμός της οικονομικής του δραστηριότητας. Κάνει κάθε τί τό δυνατό γιά να παραμείνει όσο γίνεται πιό μακριά. Σχετικά με την οικονομική δραστηριότητα συμπεριφέρεται όπως τό παιδί άπέναντι στο σχολείο: στο όποιο δέν πηγαίνει δίχως την άσκηση πίεσεως. Δέν υπάρχει τό παραμικρό ίχνος αγάπης γιά την οικονομία ή γιά την οικονομική δραστηριότητα.

Αυτή ή οικονομική συμπεριφορά φαίνεται από τό γεγονός ότι σ' όλόκληρη την προκαπιταλιστική περίοδο ό αριθμός των άργιών κατά την διάρκεια του χρόνου ήταν πολύ μεγάλος.

“Ο Η. Peetz⁶ μās προσφέρει ένα ενδιαφέρον πλαίσιο των άργιών στα Βαυαρικά άνθρακωρυχεία κατά την διάρκεια του XVI αιώνα. Ανάλογα με τις περιπτώσεις:

Στις 203 μέρες	123 μέρες άργίας
» 161 »	99 » »
» 287 »	193 » »
» 366 »	260 » »
» 366 »	263 » »

Δέν υπάρχει τό άγχος της εργασίας. “Επί πλέον δέν υπάρχει κανένα συμφέρον που να υποχρεώνει την παραγωγή ενός αντικειμένου μέσα σε σύντομο

5. Friedrich Keutgen: Aemter und Zünfte, σελ. 84.

6. H. Peetz: Volkswissenschaftliche Studien, σελ. 186 και συνέχεια...

χρόνο. Ἡ διάρκεια τῆς περιόδου παραγωγῆς ἔχει καθορισθεῖ ἀπὸ δύο στοιχεῖα: ἀπὸ τὶς ἀπαιτήσεις σταθερότητας καὶ ἀπὸ τὶς φυσικὲς ἀνάγκες τοῦ ἐργαζόμενου. Ἡ παραγωγή εἶναι δραστηριότητα προσώπων τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξὴ ὑλοποιεῖται μέσα ἀπὸ τὴν ἐργασία. Αὐτὴ ὅμως ἀκολουθεῖ τοὺς νόμους τῶν ὄντων μέ σάρκα καὶ ὅσῳ ὅπως ἀκριβῶς ἡ διαδικασία ἀναπτύξεως ἐνός δένδρου, τῆς γέννησης

ἐνός ζώου καὶ βρίσκει σκοπὸ καὶ μέτρο στὴν ἐσωτερικὴ ἀνάγκη παρομοίων ζώων ὑπάρξεων. Ὅπως καὶ μέ τὸν ρυθμὸ ἐργασίας ἔτσι ἐπίσης καὶ μέ τὴν ἐνοποίηση τῶν ἐπὶ μέρους ἐργασιῶν ἐνός ἐπαγγέλματος, τὸ ἀποφασιστικὸ στοιχεῖο δημιουργεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ τὶς ἀνάγκες τῆς. Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἰσχύει ἡ παροιμία: Mensura omnium Rerum Homo.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΕΟ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Ἡ παρακμὴ τῆς παιδείας, δὲν ἐπικεντρώνεται στὴν ἀνεπάρκεια ὑλικῶν μέσων, ἀλλὰ στὴν ἔλλειψη ἐκπαιδευτικοῦ ἰδανικοῦ καὶ στὴν ἀπερίσκεπτη μεταφορὰ ἀλλοτρίων προτύπων στὴν ἐλληνικὴ παιδεία ξένων πρὸς αὐτὴ καὶ στο χαρακτήρα τοῦ ἐλληνισμοῦ.

Ὁ ἐκσυγχρονισμὸς πού ἄρχισαν οἱ ἀστικοφιλελεύθεροι καὶ ὀλοκλήρωσαν οἱ μαρξιστές σήμαινε τὴν καθολικὴ ἐπιβολὴ στὴν παιδεία τῆς ἰδεολογίας τοῦ τεχνοκρατισμοῦ καὶ τοῦ μηχανικοῦ ιδεώδους τῆς ἰδεολογίας πού βλέπει τὸν ἄνθρωπο μονοδιάστατα, λογικιστικά, σάν μέσο καὶ ποτὲ σάν σκοπὸ. Εἶναι ἡ ἰδεολογία πού φέρνει τὸν ἄνθρωπο σὲ σύγκρουση μέ τὴν φύση καὶ τὸν ἴδιο ἐνῶ τὸν μεταβάλλει σὲ ἐξάρτημα τῆς μηχανῆς. Εἶναι δηλαδή ἡ ἰδεολογία πού δίνει μέσα ἐπιβίωσης ὄχι ὅμως ἀξίες καὶ λόγους ζωῆς.

Ὁ ἐκσυγχρονισμὸς ἀφαίρεσε ἀπὸ τὴν ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία κάθε ἀνώτερη ἀξία, κάθε ἥρωικό καὶ ἀνθρωπιστικὸ στοιχεῖο καὶ ἐπέβαλλε τὸ μοντέλο τοῦ

ἀνάπηρου, ἀναίσθητου καὶ ἡμιμαθοῦς ἀτόμου. Ἀπέναντι ὅμως στὴν γραφειοκρατικοποίηση τῆς παιδείας ἀναπτύχθηκε μιά παθητικὴ ἀντίσταση τῶν νέων, ἕνας ἀληθινὸς «κλεφτοπόλεμος» ἐναντίον τῶν διαδικασιῶν πού δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ δημιουργία αὐθεντικῶν πνευματικῶν ἀξιῶν ἀλλὰ γιὰ τὴ δημιουργία τῶν αὐριανῶν πλαδαρῶν ὑπαλληλίσκων τοῦ τεχνοκρατισμοῦ. Εἶναι φανερό ὅτι ἡ ἐλληνικὴ ἰδιοσυστασία δὲν συναινεῖ γιὰ τὸν ἐκσυγχρονισμό καὶ ἀντιστέκεται.

Ὁ ἐκσυγχρονισμὸς φυσικὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν δημιούργημα ἐλληνικό. Ἦταν ἀποτέλεσμα εἰσαγωγῆς εὐρωπαϊκῶν προτύπων πού προήλθαν ἀπὸ μιά λεηλασία καὶ ἀντιστροφή τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Φιλελεύθεροι καὶ μαρξιστές, οἱ δύο ὄψεις τοῦ ἰδίου νομίσματος, συναγωνίσθηκαν νὰ προσαρμόσουν τὴν παιδεία μας στὴν ἰδεολογία τοῦ τεχνοκρατισμοῦ σὲ βάρος τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν, ὥστε νὰ ἐλέγχουν τελειότερα τὴν ἐθνικὴ κοινότητα. Γι' αὐτὸ ἐνῶ οἱ μαρξιστές ὑποτίθεται

δτι θεωρούν την κατεστημένη παιδεία ταξική, κάνουν κάθετι για να την ενισχύσουν απαιτώντας περισσότερες δαπάνες και καλύτερη ύποδομή.

Ο έκουγχρονισμός σαν ξένο υποπροϊόν, χρησιμοποιήθηκε σαν κατεχοχήν μέσο για να σπάσουν οι οργανικοί δεσμοί του έθνους. Ο άφελληνισμός στηρίζεται στην ταχύρρυθμη αλλοτρίωση της ελληνικής γλώσσας, με την διάσπαση της συνέχειάς της και την υποβάθμιση της αρχαιοελληνικής ρίζας. Ο έκουγχρονισμός ακολουθήθηκε νομοτελειακά από την πτώχευση του λεξιλογίου και την εισβολή χιλιάδων ξενων λέξεων. Συγχρόνως με την κατάργηση των τόνων γίνεται ένα ακόμη βήμα για την αντικατάσταση του ελληνικού αλφάβητου από τό λατινικό.

Στά Α.Ε.Ι. τό νομικό πλαίσιο των αντιδραστικών και των μαρξιστών μετέτρεψαν τό Πανεπιστήμιο σε βιομηχανία παραγωγής διπλωματούχων μετρίας καταρτίσεως, σε άγωνα αναπαραγωγή κατακερματισμένης γνώσης. Τό αδιέξοδο των Α.Ε.Ι. συμπληρώθηκε από την εισβολή στο εκπαιδευτικό προσωπικό ήμιμαθών υπηρετών του πολιτικού κατεστημένου. Η κατάργηση της έδρας και

- Θεωρούμε άπαράδεκτο οι καθηγητές να πολιτεύονται. Θα πρέπει να επιλέξουν ανάμεσα στην έρευνα και τις υπηρεσίες στα κόμματα. Έπειδή δέ οι καθηγητές σε ένα νέο θεσμικό πλαίσιο θα έχουν αυξημένες ευθύνες, οι άνίκανοι και οι παρηκμασμένοι θα αποβάλλονται άμεσα και όριστικά.
- Η έννοια του Πανεπιστημιακού ασύλου πού τά κόμματα καθιέρωσαν και αυτά συστηματικώς παραβιάζουν θεωρούμε ότι στερείται ούσίας και χρησιμότητας. Πώς είναι δυνατόν οι νόμοι να μήν ισχύουν για ένα ειδικό χώρο και όρισμένους προνομιακούς πολίτες. Αυτό πού χρειάζεται είναι ή μετάπλαση του νομικού πλαισίου ώστε να μήν υπάρχει ανάγκη ασυλίας.
- Κατάργηση του ΕΣΑΠ του όποιου ή σύνθεση προσδιορίζεται στην πλειοψηφία της από άτομα άσχετα με τις εκπαιδευτικές διαδικασίες.
- Αναβάθμιση των εκπαιδευτικών διαδικασιών με την δημιουργία νέου άξιοκρατικού — επιλεκτικού συστήματος εισαγωγικών εξετάσεων διατήρηση του έτους και της έδρας, συνδυασμός παραδόσεων και

ή αντικατάστασή της με τόν τομέα σύμφωνα με τά άμερικάνικα πρότυπα, όπως και ή εισαγωγή των εξαμήνων υποβάθμισε τραγικά τις εκπαιδευτικές λειτουργίες. Τά Α.Ε.Ι. τέθηκαν στην υπηρεσία της απόλυτης εξειδίκευσης αντί της συνολικής γνώσης.

Τό φ.κ. εξαντλεί την αγωνιστικότητά του καθοδηγούμενο από τις παρατάξεις του κατεστημένου σε ανούσια αίτήματα. Ο άγώνας τους τελειώνει τό βράδυ των εκλογών όποτε οι καθοδηγητές καταμετρούν με πόση επιτυχία πουλήθηκε τό προϊόν τους στην αγορά. Κάθε άγώνας για τόν ριζικό επαναπροσδιορισμό των Α.Ε.Ι. πού θα στηρίζεται στην πλήρη ανάπτυξη του ανθρώπινου προσώπου ξεκινά από την άπελευθέρωση του φ.κ. από τους κομματικούς ήγεμονίσκους. Θετική συμβολή σε αυτό τόν άγώνα θα είναι ή δημιουργία νέων συλλόγων.

— Η διοίκηση του Πανεπιστημίου πού έχει αποδοθεί στους κομματικούς πάτρωνες θα πρέπει να περάσει στους εργατες της γνώσης. Η φενάκη της διοίκησης πού έχει παγιδεύσει τό φ.κ. θα πρέπει να εγκαταλειφθεί.

πυκνών φροντιστηριακών μαθημάτων, εργασιών και εξετάσεων. Τροποποίηση του διδακτικού προγράμματος. Δημιουργία μεταπτυχιακών σχολών πού δέν θα υπηρετούν όμως την πλήρη εξειδίκευση αλλά θα καλλιεργούν συνολική άποψη.

- Η φιλολογία πού αναπτύσσεται έναντίον της στρατιωτικής θητείας είναι αποτέλεσμα δειλών άνεγκέφαλων και νοοτροπίας ευδαιμονιστικής. Τό νέο Πανεπιστήμιο θα καλλιεργεί έναν ήρωικό τρόπο ζωής, μιá κοσμοθεωρία ζωής και δυνάμεις.
- Η δωρεάν παιδεία δέν μπορεί να εκφυλίζεται σε δημαγωγικό σύνθημα, αλλά ή αύξηση των δαπανών για την παιδεία θα πρέπει να συνοδεύεται από αντίστοιχη αύξηση του έθνικου εισοδήματος.
- Κατάργηση της προνομιακής διδασκαλίας του άντιεπιστημονικού και άνεπικαιρου Μαρξισμού.

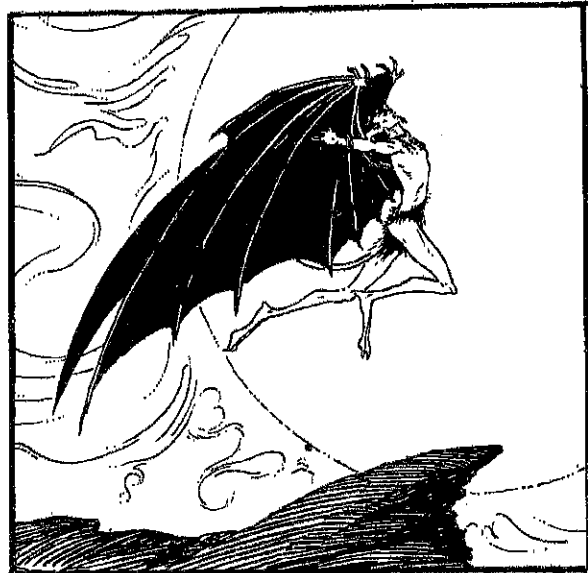
Τό νέο Πανεπιστήμιο στηριγμένο στην ελληνική έμπειρία και διαφοροποίηση θα είναι άξιοκρατικό, άντισοπεδωτικό, θα αναδεικνύει τούς ίκανούς, οι όποιοι

θά υπηρετούν τήν ιδέα τής εθνικής μεγαλοσύνης και όχι τούς χαμερπείς στόχους του κατεστημένου.

Ο αγώνας έναντι του εισαγόμενου εκουγχρονισμού είναι αγώνας εθνικός και κοινωνικός. Εθνικός γιατί στοχεύει στην διάσωση και ανάπτυξη τής ελληνικής ιδιοπροσωπίας. Κοινωνικός γιατί στοχεύει στην απελευθέρωση του ανθρώπου από ιδεολογίες που τον αποκτηνώνουν.

Θέλουμε μία παιδεία ελληνική, γιατί γνωρίζουμε τις δυνάμεις τής φυλής μας. Γιατί τό έθνος μας δημιουργεί μόνο όταν στηρίζεται στην ψυχή του. Γιατί η Εύρώπη έχει ανάγκη όσο ποτέ μία γνήσια ελληνική ένοποιητική πολιτισμική δυναμική.

Θέλουμε μία νέα παιδεία λυτρωτική, που θα έχει καθαρθεί από κάθε στοιχείο που υποδουλώνει. Μία παιδεία προπομπό τής νέας ελληνικής κοινωνίας που έρχεται.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΔΕΞΙΑ

του Κώστα Κίγκα

Μετά από αρκετό κόπο και θυσίες, μετά από αρκετό χρόνο αναζήτησης και προβληματισμού, μετά από σκέψη πολλή για τόν δρόμο που θα 'πρεπε να ακολουθηθεί φτάνουμε σ' ένα σταθμό, σ' ένα σταθμό άνασυγκρότησης και αυτοπροσδιορισμού, σ' ένα σταθμό απ' όπου θα γίνει τό νέο ξεκίνημα.

Τίποτα στό κόσμό, είτε ιδέα, είτε άπλή πρωτοβουλία, είτε οργανωμένη προσπάθεια δεν εμφάνισθηκε έτσι εφανικά σάν «κεραυνός εν αίθριω». Πάντα κάποια αίτια,

κάποιες συνθήκες, κάποιες συγκεκριμένες καταστάσεις οδήγησαν τά πράγματα πρός μία κατεύθυνση.

Η διάδοση τής νέας δεξιάς σκέψης αποτελεί μία προσπάθεια που για πρώτη φορά γίνεται. Έτσι σ' αυτό — και όχι μόνο σ' αυτό — διεκδικεί μία πρωτοπορία. Στόχος μία ιδεολογική διευκρίνιση τής Δεξιάς αλλά και σάν άποτέλεσμα αυτής ή διευκρίνιση του Στόχου τής Δεξιάς — στό πολιτικό πιά πεδίο...

Υπάρχει πίσω ένα παρελθόν του χώρου που λέγεται

Δεξιά. Παρελθόν καλό ή κακό. Δεν τό κρίνουμε γιατί έχουμε υποχρέωση — και κάθε ένας έχει — πρώτα νά προσπαθήσει και νά κοπιήσει ο Ίδιος και μετά νά επιτρέψει στον έαυτό του τήν διατύπωση κρίσεων γιά τούς άλλους. Ή μόνη σχέση μας μέ τό παρελθόν είναι ή συμβατική αλλά αναγκαία τοποθέτησή μας στό χώρο τής Δεξιάς.

Συμβατική γιατί θεωρούμε τούς έαυτούς μας αρκετά προοδευτικούς (μέ τήν καλή έννοια) γιά νά αφομοιωθούμε από κάποια καλούπια, από κάποιες πολιτικές φόρμες και πολιτικάντικα σχήματα, πού χαρακτηρίζονται ως ή «Δεξιά». Τέτοιου είδους στεγανά και διαχωρισμοί είναι από τή μία πλευρά ξεπερασμένοι αφού ανταποκρίνονται σέ πολιτικές καταστάσεις παρωχημένες από τήν άλλη δέ πλευρά είναι έθνικά και κοινωνικά τουλάχιστον επιζήμιες άν όχι καταστροφικές.

Ή αναγκαία όμως γιατί οι απόψεις μας σαφέστατα αντιδιαστέλλονται πρós αυτές του χώρου τής Ή Αριστεράς και γιατί τελικά άν θά έπρεπε αναγκαστικά νά υποκύψουμε στον πολύ γενικό διαχωρισμό Δεξιά — Ή Αριστερά τότε σίγουρα ή θέση μας βρίσκεται στον πρώτο.

Κάνοντας αυτή τήν άρχική τοποθέτηση στό ζήτημα πού είναι μέν άπλοική και πολύ γενική αλλά θά τύχει στό μέλλον διευκρίνισης έχουμε νά δηλώσουμε πρós κάθε κατεύθυνση και θά θέλαμε αυτό νά τό καταλάβουν ΟΛΟΙ καλά, ότι: Δεν έχουμε τήν υποχρέωση νά απολογηθούμε γιά τίποτα από τό παρελθόν τής Δεξιάς αφού ούτε ή ηλικία μας συνδέει χρονικά μέ τήν «κλασική» Δεξιά ούτε κάποια άλλη σχέση ύφίσταται μέ έμάς και τά πρόσωπα και τούς φορείς αυτής τής Παλαιάς Δεξιάς.

Ή επειδή παραπάνω είπαμε ότι τίποτα στον κόσμο δεν εμφανίζεται ξαφνικά, και επειδή από τήν κατ΄ άρχήν τοποθέτηση αφήσαμε νά έννοηθεί ότι δεν είμαστε και τόσο «ευχαριστημένοι» από αυτά πού μέχρι τώρα παρουσίασε ή Δεξιά κυρίως στό ιδεολογικό επίπεδο θά ήθελα νά δικαιολογήσω τήν παρουσία μας.

Ή ανταποκριθήκαμε σέ μία ανάγκη προσωπική μας έσωτερική και σέ ένα αίτημα των καιρών.

Ή έσωτερική μας ανάγκη ήταν ο πόθος μας γιά προσπάθεια, γιά κόπο, γιά προσφορά στον τόπο τούτο χωρίς νά θέλουμε νά εξηγήσουμε τό γιατί τό συναίσθημα δεν εξηγείται λογικά, βιώνεται και εκφράζεται πρós τά έξω μέ συγκεκριμένη στάση ζωής. Ή Έλλάδα είναι στην καρδιά μας, μέ τό παρελθόν της καλό και κακό, μέ τό παρόν της καλό και κακό, μέ τό μέλλον της πού τό θέλουμε και τό όνειρευόμαστε μόνο καλό. Δεν μένουμε άσυγκίνητοι γιά ό,τι συμβαίνει γύρω μας. Ήσως γιατί τό κοινωνικό μας άσθημα είναι περισσότερο παρορμητικό άπ΄ ότι σέ άλλους. Ήσως γιατί είμαστε νέοι κι έχουμε τήν ζωή στα χέρια μας και δεν θέλουμε νά μάς ξεφύγει έτσι άνεικμετάλλευτα μένοντας άπρακτοι και άδιάφοροι.

Κάτι μᾶς καίει μέσα μας καί μᾶς σπρώχνει νά μπορούμε ἔκουσα σέ μία μάχη. Μάχη καθημερινή καί ἐπίπονη. Μία μάχη ὅμως, τελείως ξεχωριστή ἀπό αὐτές πού ἀναγγέλλουν ἄλλες μερίδες νεολαίων ὅταν ξεκινοῦν ἕναν ἀγώνα τους. Ἡ μάχη ἡ δική μας δέν εἶναι πόλεμος ἐναντία σ' ὅλους τούς ἄλλους. Δέν εἶναι προσπάθεια ἀφανισμοῦ τους. Ἀντίθετα εἶναι μάχη ΕΝΟΠΟΙΗΣΗΣ ὅλων τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων ἐκείνων πού θά ἤθελαῖν νά δώσουν κάτι στήν κοινότητα τοῦ Ἔθνους τῶν Ἑλλήνων καί μέσα ἀπό αὐτή κάτι στήν πολιτική κοινότητα τῆς Εὐρώπης.

Εἶναι κάτι ἐσώτερο πού δέν μπορούμε νά τό προσδιορίσουμε, πού μᾶς σπρώχνει νά κινηθοῦμε πρὸς τούς ἄλλους καί νά δοῦμε μαζί τό μέλλον μας. Να συζητήσουμε καί νά προτείνουμε στοὺς ἤδη προβληματισμένους, νά ταρακουνήσουμε καί νά ἀφυπνίσουμε τούς ἀπροβληματίστους. Εἶναι ἴσως ἡ Ἑλληνική Ψυχὴ πού ἔμεινε σ' ἐμᾶς καθαρὴ, πού δέν δέχθηκε τό δηλητήριο τοῦ ἀτομισμοῦ καί τῆς ἱκανοποίησης τοῦ Ἐγὼ ἀλλὰ ὅπως παλιά σέ ἄλλους ἔτσι τώρα καί σέ μᾶς σπρώχνει τούς ἑαυτοὺς μας νά συμμετάσχουμε ἐνεργά στή ζωὴ τοῦ Σήμερα διαμορφώνοντας ἔτσι τὴ ζωὴ τοῦ Ἀὔριο ὄχι γιὰ κάποιο στενὰ προσωπικό συμφέρον ἀλλὰ ὅπως σέ κάποιες ἄλλες Ἑλληνικές ἐποχές γιὰ τό συμφέρον τοῦ Ὄλου καί γιὰ τὴν ὑπηρετήση τοῦ Ἀγαθοῦ.

Μαζί ὅμως μὲ τίς δικές μας παρορμήσεις γιὰ μία Δράση γιὰ μᾶς καί τούς ἄλλους, ὑπῆρχε καί ἕνα αἴτημα πολὺ καιρὸ τώρα. Ἐλείπε ἡ παρουσίαση τῆς Δεξιᾶς Ἀποψη. Ἡ Δεξιὰ Ἀποψη δέν ὑπῆρχε ἢ γιὰ νά κυριολεκτοῦμε δέν ὑπάρχει. Τώρα ξεκινάει μία προσπάθεια. Ἀς μὴν φανεῖ αὐτὸ παράξενο γιὰ εὐκόλα ὄλοι μπορούν νά πειθοῦν γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς διαπίστωσης. Θέτω ἐρωτήματα: Ποιὰ εἶναι ἡ ἀποψη τῆς Δεξιᾶς γιὰ τὴν Τέχνη; Γιὰ τὴν Αἰσθητικὴ; Γιὰ τὴ στάση τοῦ Ἀνθρώπου στὸν κόσμο; Γιὰ τὴν Ἱστορία; Γιὰ τὸν Πολιτισμὸ; Γιὰ τὴν Κοινωνία καί τίς κοινωνικές σχέσεις πού ἔχουν διαμορφωθεῖ ἢ πού θά πρέπει νά διαμορφωθοῦν σήμερα; Πῶς σημασιοδοτεῖται ὁ ὅρος Ἔθνος πού εἶναι καραμέλλα στὸ στόμα τῶν ἀπροβληματίστων «Δεξιῶν»; Ποιὸς ὁ ρόλος τῆς Οἰκονομίας κατὰ τὴν Δεξιὰ ἀποψη; Πῶς ἐννοοῦμε τὴν Εὐρώπη σάν Ἑλληνας; Καί ἄλλα πολλά... Σ' ὅλα αὐτὰ χρειάζεται ἡ Θέση. Ἡ Δεξιὰ θέση. Κάποτε ἡ Δεξιὰ ἦταν θέση. Ἡ Ἀριστερά ἐμφανίστηκε σάν ΑΝΤΙ-ΘΕΣΗ. Τώρα λόγῳ τῆς Δεξιᾶς ἀδυναμίας ἡ ΑΝΤΙ-ΘΕΣΗ τῆς Ἀριστερᾶς περνᾷ σάν ΘΕΣΗ. Ἡ Δεξιὰ ἀρνεῖται τὴν Ἀριστερά καί ἔτσι προσδιορίζεται. Ποτέ ὅμως ἡ ἄρνηση δέν συνιστοῦσε Θέση. Παρέμεινε πάντα ἀντίθεση, ἄρνηση. Ἔτσι φτάσαμε στὸ σημεῖο νά θεωροῦμε Δεξιὸ ὅ,τι δέν εἶναι Ἀριστερό. Ἡ Δεξιὰ ἔχασε τό πρόσωπό της. Αὐτοαναιρέθηκε ἀφοῦ ἀπὸ θέση πού ἦταν ἐγίνε

ἀντίθεση. Καί τό κυριότερο. Ἐχασε τὸν ἔλεγχο. Τό πολιτικὸ καί ἰδεολογικὸ παιχνίδι παιζόταν πιά στὰ μέτρα τῆς Ἀριστερᾶς, μὲ τούς κανονισμοὺς πού αὐτὴ ὄρισε. Νά ποῖο εἶναι τό ἀδιέξοδο γιὰ τὴν Δεξιὰ. Νά ποῖο εἶναι τό πρόβλημα γιὰ τούς Δεξιούς. Πρόβλημα ἐκσυγχρονισμοῦ. Πρόβλημα ἀνανέωσης. Θά ἔλεγα καλύτερα πρόβλημα ἐξέλιξης. Ἡ Δεξιὰ ἔμεινε πίσω. Ἐγίνε παλαιοδεξιὰ, ἀρτηριοσκληρωτικὴ καί ἀντιδραστικὴ, ἄκαμπτη καί ἀντιεξελικτικὴ. Σημάδια πού χαρακτηρίζουν μὲ βεβαιότητα τό κλείσιμο τοῦ κύκλου τῆς ζωῆς. Καί φυσικά πού ἀναγγέλλουν τὴν ἀρχὴ ἑνὸς νέου κύκλου καί τὴν γέννηση τῆς ΝΕΑΣ ΔΕΞΙΑΣ.

Νά γιατί ἐρχόμαστε σήμερα νά καθορίσουμε αὐτὴ τὴ ΝΕΑ ΔΕΞΙΑ. Γιατί εἶναι ἕνα αἴτημα τῶν καιρῶν. Γιατί ἀνταποκρινόμαστε σέ μιὰ πρόκληση πού ἔρχεται ἀπὸ τό Μέλλον. Τίποτα στὴ γέννησή του δέν εἶναι ὀριστικά μορφοποιημένο. Οὔτε λοιπὸν καί ὅλα τὰ ἰδεολογικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Νέας Δεξιᾶς. Ἄλλωστε ἐκεῖνο πού κυρίως μᾶς διαφοροποιεῖ ἀπὸ τὴν Παλαιοδεξιὰ εἶναι ἡ ἀπόρριψη τοῦ δογματισμοῦ καί ἡ ἰδεολογικὴ ἐλαστικότητα τῆς ἀνανεωτικῆς καί ἀναγεννητικῆς κινήσεώς μας. Ξεκινᾶμε μὲ ἀρχές ὄχι μὲ δόγματα. Καλοῦμε ὅλους ὅσους κατ' ἀρχὴν συμφωνοῦν μὲ τό πνεῦμα μας σέ μία οὐσιαστικὴ ἰδεολογικὴ καί πολιτικὴ ζύμωση. Ἀπευθυνόμαστε σέ ὅλους ἐκείνους πού ἔχουν τὴν διάθεση πρῶτα νά συμφωνήσουν καί μετὰ νά διαφωνήσουν. Ἡ κατ' ἀρχὴν συμφωνία σέ καμμιά περίπτωση δέν θά ἐπιβάλλει καί τὴν κατ' ἀνάγκη συμφωνία μετέπειτα. Ἀντίθετα πιστεῦομε στὴν διαφοροποίηση τῶν ἀπόψεων σάν παράγοντα ἐξέλιξης καί προόδου. Αὐτὸ ὅμως πού προέχει εἶναι νά βρεθοῦν τὰ κοινὰ σημεῖα πού θά χρησιμεύσουν σάν βάση γιὰ τὴν ἰδεολογικὴ καί πολιτικὴ μας ἀνάπτυξη. Ἡ προσπάθεια δέν εἶναι μόνο ἰδεολογικὴ. Εἶναι καί πολιτικὴ. Ἐχοντας σάν ἀρχὴ ὅτι κάποιες Ἰδέες μποροῦν νά διαμορφώσουν τὴν πολιτικὴ ἔχουμε σάν στόχο ἀφοῦ παρουσιάσουμε ἰδέες νά ἐπηρεάσουμε καί τὴν πολιτικὴ κατάσταση. Ἐκτιμῶντας δὲ ὅτι ἡ πολιτικὴ κατάσταση ἔχει ὀδηγήσει τὴν Ἑλλάδα καί τὴν νεολαία της πού μᾶς ἐνδιαφέρει ἄμεσα μπροστὰ σέ ἕνα ἀδιέξοδο, φιλοδοξοῦμε προβάλλοντας Ἰδέες νά βοηθήσουμε στὴν ἐξέυρεση τῆς πολιτικῆς πρακτικῆς ἐκείνης, τῆς σύμφωνης μὲ τίς προβαλλόμενες Ἰδέες πού θά μᾶς βγάλει ἀπὸ τό ὄρατό πιά ἀδιέξοδο.

Ἐκτός ἀπὸ τούς νέους ἀπευθυνόμαστε καί στοὺς μεγαλύτερους. Κύρια γιὰτί ἔχουν γνώση τῶν πραγμά-

των και διαθέτουν την πείρα. Άλλά και γιατί χωρίς την βοήθειά τους κάθε προσπάθεια μας θα παραμείνει ανεκπλήρωτο σχέδιο. Θά ήταν πρόκληση για όσους επίμονα θέλουν νά μιλοῦν ὄχι πάντα δικαιολογημένα — γιά τό «χάσμα τῶν γενεῶν» ἄν σέ μία πρωτοπόρα προσπάθεια σάν κι αὐτή πού ξεκινᾶμε τώρα, γιά τήν ἰδεολογική καί πολιτική ἀνανέωση τῆς Δεξιᾶς πρωτοστατοῦσαν νέοι καί πρεσβύτεροι ἀγωνιζόμενοι μαζί στήν πρώτη γραμμή, μέ σύνθημα: **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΡΞΙΣΜΟ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΔΕΞΙΑ, ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΛΛΑΔΑ.**

VILFREDO PARETO

ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Μετάφραση ἔκανε ὁ Πενθεύς

Ὁ τίτλος τοῦ δοκιμίου αὐτοῦ δέν εἶναι ἀκριβῆς· χρησιμοποιεῖται ὁμως ἐδῶ ἀπο ἔλλειψη κάποιου καλύτερου.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα ὁ ὅρος δημοκρατία εἶναι ἀπροσδιόριστος ὅπως τόσοι καί τόσοι ὄροι τῆς καθομιλουμένης γλώσσας. Ὁ Sumner Mainw πῖστεψε ὅτι θά ξεπερνοῦσε τίς δυσκολίες πού δημιουργοῦσε ὁ ὅρος ἀντικαθιστώντας τόν μ' ἐκεῖνο τῆς λαϊκῆς κυβερνήσεως. Ὅμως καί ὁ δεῦτερος ὅρος δέν εἶναι περισσότερο ἀκριβῆς ἀπό τόν πρῶτο οὔτε καί ὑπάρχει ἐλπίδα νά βρεθεῖ κάποιος ἄλλος σέ θέση νά δώσει ἕνα αὐστηρό καί ἀκριβές σχῆμα σέ ἰδέες ἀπροσδιόριστες καί φευγαλέες.

Γιά νά πούμε τήν ἀλήθεια δέν ἔχουμε νά κάνουμε μέ ἕνα ἀπροσδόκητο μετασχηματισμό μᾶς καταστάσεως σέ κάποια ἄλλη, ἀλλά μέ μία ἀδιάκοπη μεταβολή ὅμοια μέ ἐκείνη πού ἐπιφέρει ὁ χρόνος στά ζωντανά πλάσματα· πρόθεσή μας εἶναι νά μελετήσουμε ἕνα τμήμα αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς κοινωνικῆς κινήσεως. Ἀπό τήν πειραματική ἀποψη πρέπει νά τήν τοποθετήσουμε στήν δική της σειρά ὄχι μεμονωμένη ἀλλά σέ συνάρτηση μέ τό σύνολο τῶν κοινωνικῶν φαινομένων· ἄν δέν τό κάνουμε θά κινδυνεύσουμε νά ὀδηγηθοῦμε ὄχι σέ μία ἀντικειμενική μελέτη ἀλλά σέ μία ὑποκειμενική ἐκθεση τῶν

αἰσθημάτων πού πηγάζουν ἀπό τήν θέα αὐτοῦ τοῦ ἀποκομμένου τμήματος.

Στό σημεῖο αὐτό ἐμφανίζονται δύο δυσκολίες: Ἡ μελέτη τῆς Κοινωνικῆς συνθέσεως εἶναι τόσο πλατειά πού μονάχα ἡ ἀπόπειρα γιά κάτι τέτοιο γεμίζει δύο τόμους τῆς Κοινωνιολογίας.

Θά εἶμαι λοιπόν ὑποχρεωμένος, ἐνάντια στήν θέλησή μου, νά κάνω συχνές παραπομπές ἀναφορικά μέ παρατηρήσεις πού δέν μποροῦν ἐδῶ ν' ἀναφερθοῦν· σέ μία προσπάθεια ὁμως νά ἀπαλλάξω τόν ἀναγνώστη ἀπό τήν κούραση τῶν πολλῶν λεπτομερειῶν θά βάλω στήν ἀρχή τοῦ δοκιμίου αὐτοῦ μία σύντομη ἐπεξήγηση τῶν συμπερασμάτων πάνω στά ὁποῖα θά βασιστώ.

Ἡ ἄλλη δυσκολία γεννιέται ἀπό αὐτό τό ἀπέραντο πλῆθος τῶν ἱστορικῶν ντοκουμέντων πού πρέπει νά μελετηθοῦν ἀκόμη καί στήν περίπτωση πού θά περιοριστοῦμε μόνο στούς μετασχηματισμούς τῶν λαϊκῶν κυβερνήσεων τῶν ὁποίων ὁ σημερινός μετασχηματισμός ἀποτελεῖ τμήμα.

Παρά τό γεγονός ὅτι εἶναι μικρός ὁ ἀριθμός τῶν στοιχείων πού μπόρεσα νά συμβουλευτῶ στήν πράξη εἶναι τόσο πολλά πού μοῦ εἶναι ἀδύνατα νά κάνω ἔστω καί σύντομες παραπομπές σέ ἄρθρα καί περιοδικά, πού ἀπό τήν φύση τους πρέπει νά εἶναι.

συνοπτικά και περιεκτικά.

Μοιραία είμαστε υποχρεωμένοι στην έκθεση πολύ λίγων παραδειγμάτων. Ο αναγνώστης που θα θελήσει να προχωρήσει παραπέρα θα βρει πολλά και εξαιρετικά βιβλία πάνω στο θέμα, βιβλία που δεν έχω την ανόητη φιλοδοξία να συναγωνιστώ.

Αντίθετα παραδέχομαι την συμβολή τους σ' αυτά τα λίγα που γνωρίζω· αν δεν τα αναφέρω, τουλάχιστον στο μεγαλύτερο μέρος τους, δεν τό κάνω για να κρύψω όσα χρωστώ σ' αυτά, αλλά για τόν απλούστατο λόγο ότι δεν πραγματεύομαι εδώ μία ιστορία τών θεωριών.

Φυσικά δεν πρέπει να θεωρηθεί έλλειψη σεβασμού προς τούς δασκάλους αν επισημάνω κάποια απόκλιση ανάμεσα στις θεωρίες τους και τα γεγονότα, μία που για μας τούς μελετητές που ακολουθούμε την πειραματική μέθοδο, αυτές βρίσκονται υπεράνω του έργου μας.

Συνδέουμε τώρα μερικές γενικές αρχές έτσι όπως τις παίρνουμε μέσα από την Κοινωνιολογία.

Σέ κάθε κοινωνικό φαινόμενο πρέπει να μελετήσουμε την ουσία, τόν τρόπο μέ τόν όποιο έμφανίστηκε και τέλος τούς συλλογισμούς που εξάγονται, μέσα από αυτό. Τό σταθερότερο και κατ' επέκταση τό σπουδαιότερο μέρος τής ουσίας παρουσιάζεται μέσα από τά αισθήματα και τά συμφέροντα.

Γιά τά πρώτα από αυτά έχει γίνει μία ανάλυσή τους στην Κοινωνιολογία και έντοπίσθηκαν όρισμένα στοιχεία που όνομάζονται έγκυαταλείμματα¹· για τά δεύτερα έγινε επίσης λόγος και ένα τμήμα τους μελετάται στην Πολιτική Οικονομία.

Περισσότερο μεταβλητό είναι τό σχήμα κάτω από τό όποιο έκδηλώνονται τά αισθήματα, τά συμφέροντα καθώς και οι λογικές τους συνέπειες. Γενικά πραγματεύονται στις ιστορίες από τις όποιες οι μοντέρνες είναι χρησιμότερες γά τόν λόγο ότι έρευνούν τις προελεύσεις τών Θεσμών.

Οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν τά γεγονότα διά μέσου τών προκαταλήψεων· σήμερα οι πολιτισμένοι λαοί μπορεί να μην πιστεύουν πλέον ότι κάθε βράδυ ό ήλιος βουτά στον ώκεανό παρ' όλα αυτά διατηρούν άλλες πεποιθήσεις που δεν είναι σε θέση να πλησιάσουν την πραγματικότητα περισσότερο από την πρώτη. "Αλλωστε είναι φυσική έπιθυμία να μην άρκεϊται κανείς στο «πώς» αλλά να αναζητᾶ και τό «γιατί».

1. Μέ τόν όρο έγκυαταλείμματα (residui) ό Παρέτο, έννοεί όρισμένα αισθήματα και όρισμένες τάσεις που άποτελούν μία σταθερή βάση τών ανθρώπινων πράξεων. Τά έγκυαταλείμματα έχουν χαρακτήρα αιωνόβιο και εκείνο που διαφοροποιεί τις ανθρώπινες πράξεις είναι τό ποικίλλο περιβάλλον που τά περιβάλλει όπως οι συλλογισμοί, οι θεωρίες, οι λίγο ή πολύ λογικές δικαιολογίες τών αισθημάτων [Μεταφραστής].

Η λογικοεμπειρική έπιστήμη θα μπορούσε μέσα στα πλαίσια όρισμένων περιορισμών να δώσει εξήγηση· επειδή όμως παρόμοιοι περιορισμοί είναι, για τούς ανθρώπους που περιφρονώντας τό ένδεχόμενο σκοπεύουν στο άπόλυτο, άνυπόφοροι και επειδή ή εμπειρική έπιστήμη στον τομέα τής κοινωνικής ύλης όχι μόνο χρησιμοποιήθηκε λίγο αλλά και άκολουθήθηκε λίγο, αντικαταστάθηκε από ψευτοεπιστήμες που στην προσπάθειά τους να δώσουν ψηφοθηρικές άπαντήσεις έρμηνεύουν τά γεγονότα μέ τό συναισθημα, μέ τις έπιθυμίες, μέ τις προκαταλήψεις, μέ τό συχνά άνεύθυνο έργο τών συμφερόντων και μέ τόσους άλλους τρόπους που είναι ξένοι μέ την λογικοεμπειρική έπιστήμη².

Μέσα από τόν τρόπο αυτό έμφανίσθηκαν προϊόντα σκέψης που στην Κοινωνιολογία τά άποκαλέσαμε «μή λογικοεμπειρικούς συλλογισμούς»³.

Όλα αυτά είναι διαφορετικά τό ένα από τό άλλο και πολύ συχνά τόσο παρδαλά και φευγαλέα που θυμίζουν ούράνιο τόξο· παρ' όλα αυτά κάτω από τις ποικιλίες τών σχημάτων κρύβεται ένα κοινό σχήμα που τό μελετήσαμε στην Κοινωνιολογία όταν αναζητούσαμε τά στοιχεία τών «μή λογικοεμπειρικών συλλογισμών».

Γιά παρόμοιες αναλύσεις δεν ένδιαφέρονται ούτε ή μεταφυσική μέ τις άπόλυτες αρχές της ούτε ό εμπειρισμός που ίκανοποιείται μέ τις έπιφανειακές ταυτίσεις. Ο τελευταίος, στην προσπάθειά του να εξηγήσει τά παρόντα ανατρέχει στο παρελθόν αναζητώντας φαινόμενα όμοια· δεν τά βρίσκει ούτε πρόκειται ποτέ να τά βρει γιατί άφ' ενός ή Ιστορία δεν έπαναλαμβάνεται ποτέ και άφ' έτέρου οι συνδυασμοί που μπορούν να γεννηθούν από τά στοιχεία τών ανθρώπινων πράξεων είναι άτελείωτοι· ή Ιστορία περιγράφει αυτούς άκριβώς τούς συνδυασμούς.

Η κοινωνική διάταξη δεν βρίσκεται ποτέ σε άπόλυτη ήρεμία αλλά σε συνεχή εξέλιξη μόνο που ή κίνηση μπορεί να είναι περισσότερο ή λιγότερο γρήγορη. Παρατηρείται τόσο στην άρχαιότητα όσο και στην σύγχρονη έποχή, τόσο στην Σπάρτη και στην Αθήνα, όσο στην Αγγλία και στην Κίνα. Η διαφορά βρίσκεται στο γεγονός ότι στην μέν Σπάρτη και Κίνα

2. Ο Παρέτο θεωρεί σαν κύριο καθήκον τής έρευνάς του την διάκριση του έπιστημονικού από του μη έπιστημονικού. Ένώ ή Έπιστήμη περιορίζεται άποκλειστικά στην χρήση τής λογικής, τής παρατηρήσεως και τής έμπειρίας τά συναισθήματα δεν γνωρίζουν όρια.

3. Μή λογικοεμπειρικοί συλλογισμοί (derivazioni). Ένώ στην πράξη δεν έχουν καμιά άποδεικτική άξια είναι σε θέση να άποκτήσουν μεγάλη πειστική δύναμη γιατί γεννούν συναισθήματα. Γιά τόν Παρέτο άποτελούν πηγή πλάνης.

ή κίνηση είναι άργη, στην δέ 'Αθήνα και 'Αγγλία γρήγορη.

Παρόμοια διαφορά εμφανίζεται μέσα σέ οποιαδήποτε χώρα ανάλογα μέ τίς περιόδους. Στην 'Ιταλία σάν παράδειγμα από τούς μυθικούς χρόνους του Ρωμούλου μέχρι τίς μέρες μας ή κίνηση δέν σταμάτησε αλλά ποτέ δέν εμφανιζόταν μέ τήν ίδια ταχύτητα.

Είναι εύκολο νά καταλάβουμε ότι γιά τόν πιστό τής Χριστιανισμής ή νέα εποχή ξεκινά μέ τήν γέννηση του Χριστού, γιά τόν Μουσουλμάνο από τήν 'Εγίρα, γιά τόν πιστό τών «δημοκρατικών» θρησκείων από τήν Γαλλική επανάσταση του 1789, γιά τόν πιστό μιας από τίς θρησκείες τής Τρίτης διεθνούς από τήν επανάσταση του Λένιν κ.λ.π.

Σέ καμιά περίπτωση όλα αυτά δέν έρχονται σέ σύγκρουση μέ τήν λογικοεμπειρική επιστήμη επειδή τό αντικείμενο όντας αντικείμενο πίστεως πηγάζει ολοκληρωτικά από τό πειραματικό πεδίο· αν όμως παραμεινουμε σ' αυτό, αν τά φαινόμενα μελετηθούν

πολύ εύκολα άγνοείται.

Παρόμοιος διαχωρισμός ανάμεσα στην χρησιμότητα τής εμπειρικής επιστήμης και στην κοινωνική χρησιμότητα είναι ουσιαστικός. Τό θέμα αυτό έχει αναπτυχθεί στην Κοινωνιολογία· ο λόγος δέ πού τό αναφέρω εδώ είναι νά αποτρέψω τόν κίνδυνο νά έρμηνευτούν οι άπλές παρατηρήσεις μου πάνω στα γεγονότα και στην σχέση ανάμεσα στα γεγονότα σάν πρόθεσή μου νά κινηθώ προς κάποια όρισμένη κατεύθυνση...

"Αν μέ βάση τά γεγονότα πιθανολογώ τό συμπέρασμα ότι ή αστική μας τάξη τρέχει προς τήν καταστροφή δέν έχω τήν παραμικρή διάθεση νά προχωρήσω σέ κρίσεις γιά τά υπέρ ή γιά τά κατά μιας παρόμοιας καταστάσεως όπως δέν θέλησα νά κάνω και γιά τό ανάλογο γεγονός τής καταστροφής τών Φεουδαρχών πού προετοίμασαν οι Σταυροφορίες· σκοπός μου δέν είναι νά έξορκίσω τήν αστική τάξη ν' αλλάξει δρόμο ούτε νά κηρύξω τήν αναθεώρηση τών ήθών, σέ καμιά δέ περίπτωση δέν θά ήθελα νά δώσω

σάν γεγονότα αφήνοντας κατά μέρος τήν πίστη, καταλαβαίνουμε γρήγορα ότι οι εποχές είναι καινούργιες μόνο κατά τό σχήμα τους, ενώ στην ουσία πρόκειται γιά στοιχεία πού αντιστοιχούν στις κορυφές τής συνεχούς κινητικής καμπύλης. Υπολογίζοντας από τήν κορυφή προς τά κάτω, υπήρχε ένας Χριστιανισμός πριν από τόν Χριστό, ένας Μωαμεθανισμός πριν από τόν Μωάμεθ, μία «δημοκρατία» πριν από τήν Γαλλική επανάσταση, ένας Μπολσεβικισμός πριν από τήν επανάσταση του Λένιν. Βλέποντας τά πράγματα από παρόμοια σκοπιά και θέτοντας έλεύθερα τούς έαυτούς μας υπεράνω τής πίστεως είναι βέβαια χρήσιμο, και απόλυτα απαραίτητο στην εμπειρική επιστήμη, είναι όμως πολύ συχνά καταστροφικό γιά τά έργα. Ο σκεπτικισμός γεννά τήν θεωρία, ή πίστη οδηγεί στό έργο και όπως είναι γνωστό ή πρακτική ζωή αποτελείται από έργα.

Οι ιδεαλιστικοί στόχοι μπορούν στά πλαίσια τής κοινωνίας νά είναι ταυτόχρονα χρήσιμοι και παράλογοι· εδώ θά τό υπενθυμίσουμε αρκετές φορές γιατί

τήν εντύπωση ότι κατέχω τήν συνταγή πού θά μπορούσε νά θεραπεύσει τήν άρρώστεια τής αστικής τάξεως ή και αυτής τής ίδιας τής κοινωνίας. Παρόμοιο φάρμακο μου είναι έντελώς άγνωστο.

Είμαι σάν τόν γιατρό πού ανακαλύπτει τήν φυματίωση σέ κάποιο άσθενή του αλλά δέν είναι σέ θέση νά τήν θεραπεύσει.

Τό κράτος προέρχεται από τούς περασμένους και δίνει αρχή στους μελλοντικούς· όποιος δέν θά ήθελε νά δώσει πάνω σ' αυτό μία γνώμη απόλυτη του καλού και του κακού θά ήταν υποχρεωμένος νά γνωρίζει τά μελλοντικά Κράτη μέχρι τό άπειρο· επειδή όμως κάτι τέτοιο δέν είναι δυνατό σέ καμιά περίπτωση κανείς δέν είναι σέ θέση νά εκφράσει παρόμοια γνώμη· είναι ανάγκη λοιπόν νά έγκαταλειφθεί τό απόλυτο γιά χάρη του ένδεχόμενου, νά επαναπροσδιοριστούν οι όροι καλό και κακό νά αναζητηθούν οι κοντινές μόνο επιδράσεις του μελετούμενου Κράτους προσδιορίζοντας κατά προσέγγιση τά περιθώρια του όρου κοντινό. Οι Προγραφές τής Τριανδρίας στη Ρώμη, ο

Τρόμος κατά την διάρκεια της Πρώτης Γαλλικής Έπανάστασης, ή Τρομοκρατία των Μπολσεβίκων θεωρούνται ένα «καλό» ή ένα «κακό»;

Τά αισθήματα, ή πίστη, ή λογική πού κινεί τὰ α priori μεταφυσικά νοήματα, ή άλλα μπορούν άσφαλώς νά δώσουν λύση στό πρόβλημα ή λογικοεμπειρική έπιστήμη δέν μπορεί.

Μιά μακρινή ιδέα παρόμοιας άνεξαρτησίας τών διαφόρων φαινομένων παρουσιάζεται στην διαπίστωση του Κλεμανσώ ότι ή Γαλλική έπανάσταση πρέπει νά θεωρηθεί στό σύνολό της και ότι όποιος δέχεται ένα μέρος της όφειλει νά την δεχτεί όλόκληρη. Έδώ φαίνεται πολύ καθαρά ή διαφορά άνάμεσα στους έπιστημονικούς συλλογισμούς και στους μή λογικοεμπειρικούς συλλογισμούς.

Θέτοντας αυτή την άρχή ό Κλεμανσώ γιά νά είναι λογικός, θά έπρεπε να την επέκτεινε και στην Ρωσική Έπανάσταση. Αντίθετα τό παραβλέπει δίχως καμιά αίτιολογία, άρνείται νά θεωρήσει την ρωσική έπανάσταση σαν σύνολο, την καταδικάζει γιά την Τρομοκρατία της, άρνούμενος ταυτόχρονα νά καταδικάσει γιά τούς ίδιους άκριβώς λόγους την Γαλλική έπανάσταση.

Στό σημείο αυτό έχουμε την εύκαιρία νά παρατηρήσουμε ότι τό γεγονός αυτό είναι μιά ειδική περίπτωση μιάς κάποιας άλλης πολύ γενικότερης.

Πολύ λίγα πράγματα πραγματικά πρωτότυπα μπορούν νά αναφερθούν γιά τίς κοινωνικές καταστάσεις πού αναπαράγονται σέ κάθε έποχή. Η διαφορά άνάμεσα στην έντύπωση πού προκάλεσαν στους έξυπνότερους από αυτούς πού τίς έζησαν και στό πόρισμα της έπιστήμης μπορεί νά χρησιμεύσει μόνο σαν μεγαλύτερη προσέγγιση σέ σχέση μέ την πειραματική αλήθεια.

Αν στρέψουμε την προσοχή στις πολλές θεωρίες τών Κοινοβουλευτικών και Συνταγματικών Κρατών όπως παρουσιάστηκαν κατά την διάρκεια του περασμένου αιώνα, βλέπουμε ότι καμμιά από αυτές δέν έχει σχέση μέ τὰ διαδραματιζόμενα σήμερα γεγονότα αυτές πηγαινουν από την μία πλευρά και τὰ

γεγονότα από την άλλη. Όποιος σαν παράδειγμα ξαναδιαβάξει τό βιβλίο του Mill πάνω στην 'Αντιπροσωπευτική Κυβέρνηση καθώς και τό άλλο πάνω στην 'Ελευθερία, βιβλία πού κάποτε είχαν γνωρίσει μεγάλη φήμη, μεταφέρεται νοητικά σέ μιά κοινωνία πού δέν έχει την παραμικρή σχέση μέ την σύγχρονη άγγλική κοινωνία, αισθάνεται νά βρίσκεται έξω από κάθε πραγματικότητα.

Ποιάς ένδιαφέρεται πλέον γιά την λεγόμενη Ισορροπία τών έξουσιών; Την σωστή Ισορροπία άνάμεσα στα δικαιώματα του Κράτους και σ' εκείνα του άτόμου; Τό άξιοσέβαστο 'Ηθικό Κράτος, βρίσκεται ακόμη στην ζωή; 'Υπέροχη φαντασία αποτελεί

δίχως άλλο τό Χεγκελιανό Κράτος πού επέζησε από την χρήση και την κατανάλωση της ποιητικής ή της μεταφυσικής κοινωνιολογίας' παρ' όλα αυτά οι εργάτες προτιμούν την χειροπιαστή πραγματικότητα τών ύψηλών μισθών, τών προοδευτικών φόρων, την ακόμη μεγαλύτερη όκνηρία άποφεύγοντας ταυτόχρονα νά ντροπιάσουν τούς μύθους τους όπως εκείνο του Άγιου Προλεταριάτου, του Πνεύματος του Κακού πού εκδηλώνεται μέσα από την Καπιταλιστική διάταξη, της Ιδανικής Κυβερνήσεως πού αποτελείται από εργατικά και στρατιωτικά συμβούλια κ.λ.π.

Μας έλεγαν ότι ό πόλεμος είχε καταστεί πρακτικό άδύνατος γιατί εξαιτίας της εξέλιξης της πολεμικής τέχνης θά είχε υπερβολικά καταστρεπτικές συνέπειες. Πρόσθεταν ότι στην χειρότερη περίπτωση, οι Προλετάριοι και ιδιαίτερα οι Σοσιαλιστές θά

NEA TAZH

ήσαν σέ θέση νά τόν έμποδίσουν μέ μιά γενική άπεργία ή καί μέ άλλους τρόπους.

Έπειτα από αυτές τίς πραγματικά όμορφες διαβεβαιώσεις ήλθε ό Παγκόσμιος Πόλεμος. Ή γενική άπεργία όχι μόνο δέν πραγματοποιήθηκε αλλά οι Σοσιαλιστές στά διάφορα Κοινοβούλια ψήφισαν μέ ένθουσιασμό καί σέ μερικές περιπτώσεις χλιαρά τίς πολεμικές δαπάνες.

Οί Γερμανοί Σοσιαλιστές, κληρονόμοι του Μάρξ τίς ψήφισαν σχεδόν όμόφωνα μέ άποτέλεσμα τό ρητό του Δάσκαλου: «Προλετάριοι όλων των χωρών ένωθείτε» νά μετασχηματιστεί τελείως ξαφνικά στό: «Προλετάριοι όλων των χωρών σκοτωθείτε».

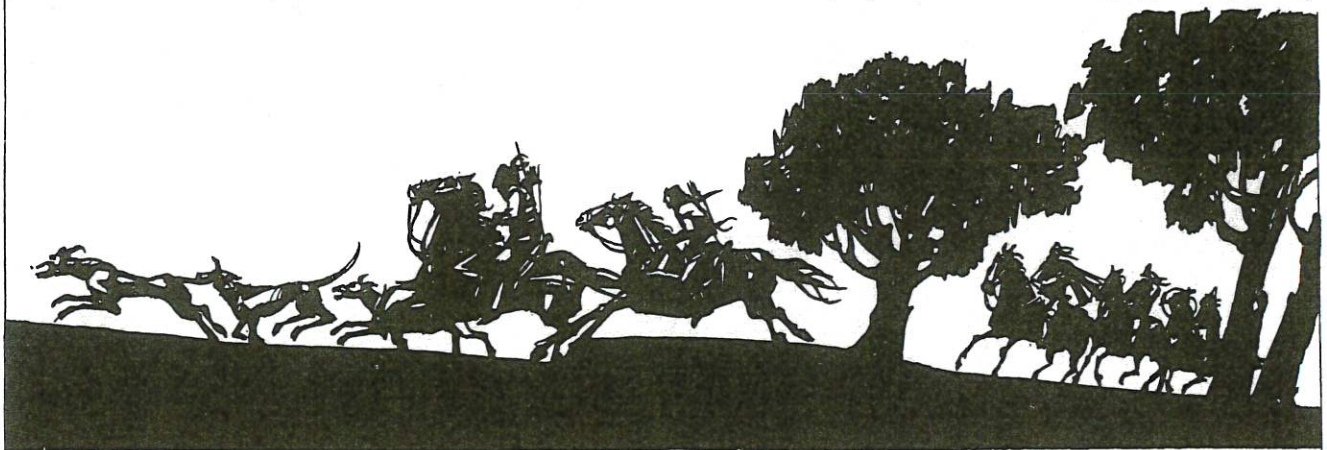
Μύθοι καί προφητείες άνανεώνονται. Για μερικούς ή Κοινωνία των Έθνών θριάμβευσε «άπό τούς υπερασπιστές του Δικαίου καί τής Δικαιοσύνης» – ύπάρχει κι αυτός πού προσθέτει «καί τής έλευθερίας» – για άλλους ό Μπολσεβικισμός προορίζεται νά φέρει στην γη ειρήνη καί χαρά.

μέτρου στην πράξη καί όταν κάτι τέτοιο είναι δυνατό τίς κοινωνικές καί οικονομικές συνέπειες πού θά άκολουθήσουν χρησιμεύει ελάχιστα ή καί καθόλου...

Σάν παράδειγμα τό νά γνωρίζουμε κατά πόσο ή έκστρατεία στην Άσία για τήν άπελευθέρωση του Παναγίου τάφου ήταν μιά θρησκευτική πράξη έξυπηρετούσε για νά προβλεφθεί ή συμμετοχή στις Σταυροφορίες όλων εκείνων πού ζωντανή διατηρούσαν μέσα τους τήν πίστη, χρησίμευε όμως, λίγο ή καί καθόλου για νά προβλεφθούν οι οικονομικές, πολιτικές καί κοινωνικές συνέπειες.

Ό Βαρώνος πού έπαιρνε μέρος στις Σταυροφορίες μπορεί νά ήταν ένας καλός Χριστιανός – άσχετα άν καμιά φορά ήταν πάνω άπ' όλα ένας άνήσυχος άναζητητής περιπετειών – ήταν όμως παράλληλα καί ένας κακός Φεουδάρχης γιατί μέ τόν τρόπο αυτό προετοίμαζε τήν καταστροφή τής τάξεώς του.

Οί σύγχρονοι άστοί πού είναι τόσο πρόθυμοι νά κάνουν πόλεμο μπορεί νά είναι ύπέροχοι πατριώτες

Παρόμοιες πεποιθήσεις για άλλους φαντάζουν ψεύτικες, σέ πολλούς άλλους όμως δραστηριοποιούν μιά ζωντανή καί ειλικρινή πίστη.

Όσο καί νά φαίνεται παράξενο δέν είναι λίγοι αυτοί πού άκόμη καί σήμερα, έστω καί μετά τήν κατάρρευση των έλπίδων τους, διατηρούν τήν πίστη ότι ή Κοινωνία των Έθνών είναι άκόμη σέ θέση νά θεραπεύσει τά κακά του κόσμου...

Υπάρχουν άκόμη καί αυτοί πού πιστεύουν στις μαγικές τέχνες καί έπιπλέον – λέγεται ότι ύπάρχει καί αυτός πού επικαλείται τόν Σατανά· δέν βλέπουμε άλλωστε πόσο μεγάλο είναι τό πλήθος των πιστών τής Christian Science;

Συνεχίζουμε μέ τίς συνέπειες. Όταν έξετάζουμε άν κάποιο μέτρο είναι «καλό, σωστό δίκαιο ήθικό, θρησκευτικό, πατριωτικό κ.λ.π.» έρευνάται άν είναι σύμφωνο μέ τά αίσθήματα, κατά κανόνα ελάχιστα συγκεκριμένα, μιās κάποιας κοινότητας σέ κάποιο δοθέντα χρόνο· μιά τέτοια πράξη μπορεί νά θεωρηθεί χρήσιμη μόνον όταν έχει άνάγκη άποδοχής από τήν πλευρά τής κοινότητας άν θέλουμε όμως νά γνωρίσουμε κατά πόσον είναι δυνατή ή μεταφορά του

– άνάμεσά τους βέβαια ύπάρχουν καί σκυλόψαρα – αλλά έν μέρει θεωρούνται υπεύθυνοι για τήν έπερχόμενη καταστροφή τής τάξεώς τους... Άλλη λοιπόν είναι ή λογική των ιδεαλιστικών στόχων καί άλλη ή πραγματική κίνηση.

Τό Θεϊον δικαίωμα των Βασιλέων καί των Αυτοκρατόρων, τής Άγίας πλειοψηφίας καί του Προλεταριάτου μπορούν νά υπερασπισθούν μέ ύπέροχα έπιχειρήματα... Όλα αυτά όμως δέν άξίζουν στό παραμικρό για τήν γνώση των συνεπειών αυτών των διαφόρων διατάξεων.

Ή Σπάρτη άρνιόταν τήν ύπηκοότητα στους Ξένους· ή Ρώμη τήν παραχωρούσε δεχόμενη έμμεσα τούς άπελεύθερους μεταξύ των πολιτών της. Ποιά κρίση μπορεί νά έκφραστεί για παρόμοια μέτρα:

1. Κάτω από τήν άποψη τής ύποτιθέμενης ισότητας των ανθρώπων, των άθανάτων δικαιωμάτων, τής ανθρωπότητας;
2. Κάτω από τήν άποψη των οικονομικών, κοινωνικών καί πολιτικών συνεπειών; Πρόκειται για δύο διαφορετικά έρωτήματα δίχως κάτι τό κοινό μεταξύ τους.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ: ΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

Τό φοιτητικό κίνημα μέ τήν πάροδο του χρόνου έχει πάψει νά ύφίσταται τήν φυσιολογική φθορά καί έχει άρχισει νά μετατρέπεται σ' έναν άφόρητα γερασμένο οργανισμό πού παρουσιάζει πολύ έντονη άνημπόρια νά προσαρμοστεί στίς νέες συνθήκες ζωής. Οί πρόσφατες εκλογές γιά τήν ανάδειξη τών διοικητικών οργάνων τών σχολών παρουσιάζουν αυτό τό φαινόμενο πεντακάθαρα.

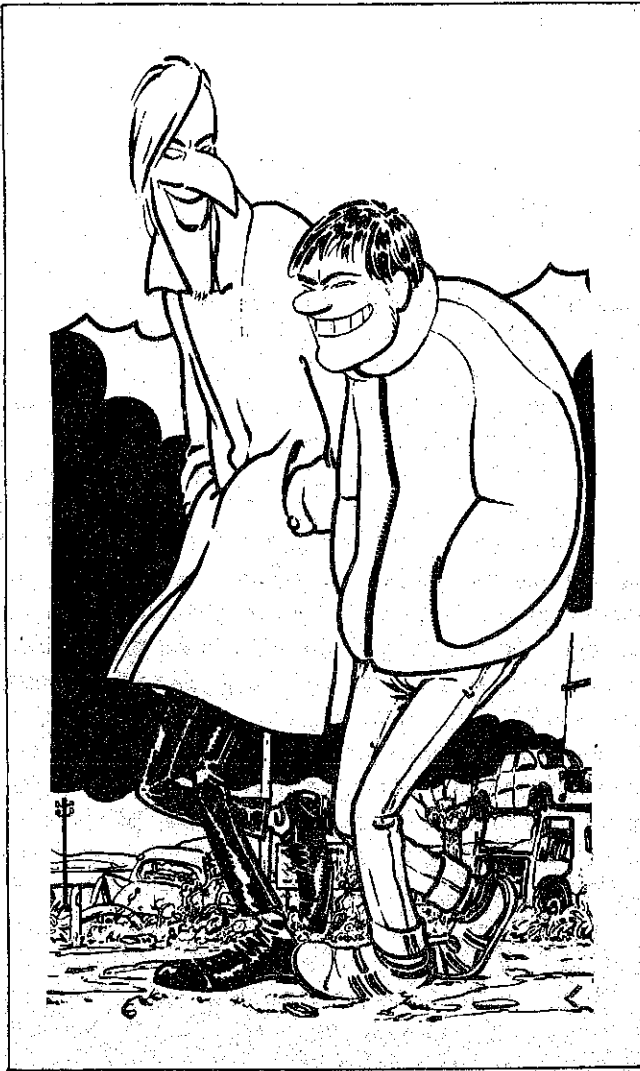
Δέν θά μιλήσω τόσο γιά τό μεγάλο ποσοστό άποχής, πράγμα πού άποτελεί μιά διαρκή παρατήρηση γιά τή ζωή του φ.κ. 'Εκείνο πού ήταν χαρακτηριστικά τραγελαφικό ήταν όταν εκείνη ή γλυκυτάτη τηλεπαρουσιάστρια άνήγγειλε ούτε λίγο ούτε πολύ ότι ό καθένας έβγαζε τά δικά του άποτελέσματα καί χάριζε στον εαυτό του τήν πρωτιά. Τό κύρος τών εκλογών όπως είναι ευνόητο είναι αυτομάτως άνύπαρκτο καί ή όλη ιστορία παίρνει μορφή άνεκδότου. "Όλ' αυτά βέβαια είναι φυσικά στό βαθμό πού ή δημοκρατική αντίληψη του φοιτητικού κινήματος έχει περάσει σ' ένα είδος διά παραταξιακής συναινέσεως, ή όποία όμως όταν οί καιροί είναι ταραγμένοι διαλύεται καί έχουμε τά γνωστά άποτελέσματα. Μετά από 10 χρόνια λειτουργίας τό φοιτητικό κίνημα άκολουθεί μιά πεπατημένη χωρίς σαφείς διαδικασίες, μέ κυριαρχία τής πολιτικής δύναμης, ή όποία συνηθέστατα μεταφράζεται σε ώμή βία. Καί επειδή ή έν λόγω πολιτική δύναμη κατοχυρώνεται διά τής παρουσίας καί τής συμμετοχής, όσοι μπορούν καί κάνουν καλές κινητοποιήσεις κερδίζουν ενώ οί άλλοι άκόμη κι άν άπηχούν ένα πλατύτερο κοινωνικό σχηματισμό χάνουν. "Όλα αυτά λοιπόν κατατείνουν στό συμπέρασμα ότι μέ τή συγκεκριμένη μορφή άναρχικής οργάνωσης πού έχει τό φοιτητικό κίνημα, οί δυναμικές μειοψηφίες επικρατούν, πράγμα του όποιου ή ήθική αξιολόγηση έντάσσεται σε κοσμοθεωρητικό επίπεδο καί ξεφεύγει από τά πλαίσια του παρόντος άρθρου.

'Υπ' αυτήν τήν έννοια, τά άποτελέσματα πού δόθηκαν στίς εφημερίδες καί άνακοινώθηκαν από τήν τηλεόραση έχουν δευτερεύουσα σημασία γιά τό φοιτητή

καί άποτελούν άπλώς τήν έξωτερική εμφάνιση του κινήματος, εμφάνιση πού άπασχολεί τούς πολιτικούς καί όχι τούς φοιτητές. Χαρακτηριστικώς του σημείου πού θά θέλαμε νά θίξουμε είναι ή έξής σκηνή: σε δρόμο κοντά στη Νομική είναι μαζεμένοι διάφοροι Δαπίτες, οί όποιοι θριαμβολογούν γιά τά άποτελέσματα, μιλοούν γιά συντριβή του μαρξισμού, επικράτηση τών φιλελεύθερων ιδεωδών κ.λπ. 'Εκείνη τή στιγμή ακριβώς, ομάδα πέντε άναρχικών έρχεται καταπάνω τους μέ γιαούρτια καί άπειλητικές διαθέσεις. Οί θριαμβολογούντες Δαπίτες μπαίνουν σε καφενείο καί κλείνονται στην τουαλέτα, τήν όποία διπλοκλειδώνουν γιά νά σωθούν.

Σκηνή δεύτερη: Στη Θεολογική τήν ήμέρα τής καταμετρήσεως εμφανίζεται μιά ομάδα είκοσι νεοδεξιών, οί όποιοι μέ άπόφαση τής Ε.Φ.Ε.Ε. είχαν χάσει τό δικαίωμά τους νά κατέβουν σε εκλογές. Συσπειρώνονται, έξαναγκάζουν σε σιωπή τούς άριστερούς καί συμπαρασύρουν τή ΔΑΠ σε μαχητικά συνθήματα. 'Αντίδραση ύπήρξε μόνο μετά από μερικές ήμέρες μέ κάτι καταγγελίες άριστερών παρατάξεων.

Οί θριαμβολογίες τής ΔΑΠ καί τής Νέας Δημοκρατίας είναι πολλαπλά βλαπτικές. Πρώτα άπ' όλα συντείνουν στον έρησυχασμό. Είναι τουλάχιστον γελοίο νά θριαμβολογεί ή «δεξιά» όταν παίρνει 30% ενώ οί άριστεροί είναι τό υπόλοιπό 70%, μέ συνείδηση τών όμοιοτήτων τους καί τών διαφορών τους, μέ πλήρη επίγνωση τών στόχων τους. 'Η θριαμβολογία στην προκειμένη περίπτωση άποτελεί πολιτικό τέχνασμα, καί άποσκοπεύει στη δημιουργία έντυπώσεων. 'Ωστόσο τά πολιτικά προβλήματα είναι ύπαρκτά καί τό συγκεκριμένο είναι καί άπειλητικό: δέ λύεται μέ έντυπώσεις λαϊκές ή μαρξιστική επικράτηση, ούτε μέ άνούσιες θριαμβολογίες. 'Εξάλλου, ή θέση αυτή άποπροσανατολίζει τή δεξιά από τον όρθό συνδικαλιστικό δρόμο. Δίνοντας βαρύτητα στό ποσοστό, ή ΔΑΠ έπικεντρώνει τή συνδικαλιστική της πρακτική στην προσπάθεια νά κατέβει ό ψηφοφόρος τήν ήμέρα τών εκλογών νά ψηφίσει. "Ετσι όμως ό δεξιός φοιτητής νοιώθει ότι κάνει

τό καθήκον του μ' αυτήν την κάθοδο. 'Από την άλλη, ό συνδικαλιστής δέν άσχολεΐται τόσο μέ τό φοιτητικό πρόβλημα, όσο μέ την κοινωνική προσέγγιση. Αυτό δημιουργεί συνδικαλιστική άνυπαρξία. Δηλ. εδώ τά πράγματα δουλεύουν άκριβώς αντίστροφα άπ' ότι για την άριστερά. 'Η άριστερά κάνοντας συνδικαλισμό απέκτησε λαϊκά έρείσματα. 'Η ΔΑΠ άποκτά λαϊκά έρείσματα μέσ από κοινωνικοπολιτικές διαδικασίες και κάνει συνδικαλισμό για τά μάτια του κόσμου.

'Άλλο σημαντικό πρόβλημα πού προκύπτει από την θριαμβολογία είναι τό αίσθημα της έπιτυχίας. 'Ο Δαπίτης είναι πεπεισμένος ότι άφού τό ποσοστό ανέβηκε, όλα πάνε καλά. Μπορεί τό μαρξιστικό κατεστημένο νά μένει άθικτο, ή Πανσπουδαστική νά κυριαρχεί μέ τή διαρκή συμμετοχή της, τά ψηφίσματα των διοικητικών συμβουλίων νά είναι μαρξιστικά, άφού όμως ανέβηκε τό ποσοστό όλα πάνε καλά. Τό μαρξιστικό κατεστημένο όμως έχει μηχανισμούς πού θά άποτρέψει την επικράτηση διαφορετικών άπόψεων. 'Έχει μαχητικές προμετωπίδες, έχει στρατευμένο πληθος, έχει φιλελεύθερα κι έκσυγχρονιστικά χαρακτηριστικά. Τό μαρξιστικό κατεστημένο δέν μπορεί νά νικηθεί μέ εκλογικές διαδικασίες. Χρειάζεται άλλαγή νοοτροπίας, χρειάζεται στράτευση, άγωνιστικότητα και μάχη. Χρειάζεται νά πάψουμε νά άμυνόμαστε και νά περάσουμε στην έπίθεση, και ίσως μάλιστα στην έπίθεση χωρίς προφάσεις. Μόνο όταν τά πανεπιστήμια αλλάξουν μορφή, μόνο όταν τό φοιτητικό κίνημα αλλάξει ήθος, μόνο όταν εκλείψει ή έπιρροή του μαρξισμού, μόνο τότε υπάρχει νόημα στους θριάμβους. Μέχρι τότε, μόνο κακό μαζί κάνουν.

ΕΝΑΣ ΔΙΔΗΜΜΑΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ

του Μάκη Βορίδη

Είναι στοιχειώδης πολιτική γνώση, ακόμη και για τούς πιο αδιάφορους πολίτες, ότι η διοίκηση του τόπου στηρίζεται κυρίως σε πολιτικά τεχνάσματα και δευτερευόντως σε κάποια ουσιαστική και γόνιμη αντιπαράθεση ιδεών και πολιτικής πράξης.

Η κινδυνολογία υπήρξε τό άποτελεσματικότερο απ' αυτά και τό πιο δημοφιλές στους πολιτικούς. Μόνιμη έκλογική πρακτική υπήρξε ή απειλή επικρατήσεως της αντιπάλου παρατάξεως και οί συντριπτικές συνέπειες πού θά έφερνε αυτή για τόν τόπο γενικά αλλά ιδιαίτερα για τούς αντιφρονούντες. Έσχάτως ή αναστάτωση πού έχει δημιουργήσει τό θέμα της Προεδρίας της Δημοκρατίας αποτελεί τό σημείο αναφοράς κάθε κόμματος και πολιτικής ομάδας. Ο φόβος για τίς λεγόμενες «άνώμαλες» εξελίξεις είναι διάχυτος και τό κόμμα της «Νέας Δημοκρατίας» σε συνδυασμό με τίς αντιπολιτευόμενες έφημερίδες φροντίζουν να τόν καλλιεργούν μιλώντας για συνταγματικές παραβιάσεις, για χουόντες, για άμεσες εκλογές σωτηρίας, για επικείμενη κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας κ.λπ., κ.λπ.

Η αλήθεια, θά συμφωνήσουμε, δέν είναι πολύ διαφορετική. Ένα ακόμη έρεισμα του άστικού καθεστώτος αλώθηκε. Αλώθηκε όμως με τρόπο πού δικαιώνει την αντίληψη μας για την κυριαρχία της δυνάμεως πέρα από συνταγματικούς ή νομικούς φραγμούς. Αύτά πού έγιναν (ψηφος Άλευρά, άσπρα, μπλέ ψηφοδέλτια) δέν αποτελούν και καμιά ιδιαίτερα πρωτότυπη πρακτική, αντιθέτως θά έλεγα, είναι ό κανόνας της συνταγματικής πράξης στον τόπο μας. Τό σημαντικό σ' όλη αυτή την Ιστορία όμως, δέν είναι οί παρατυπίες πού έγιναν, είναι ότι ό δεξιός κόσμος φαίνεται ότι εξακολουθεί να πιστεύει ότι ό κοινοβουλευτισμός αποτελεί έγγύηση, ότι τό Σύνταγμα θά μάς σώσει, ότι ή λαϊκή έτυμηγορία θά δώσει τή λύση, όπως λέγανε οί άφίσσες της «φιλελεύθερης» Νέας Δημοκρατίας. Ο κόσμος θέλει άμεσες εκλογές, λές και δέν μπορεί να γίνει νοθεία, λές και δέν μπορεί να συσταθεί παρακρατική βία, λές και οί εκλογές και όχι ή δύναμη

της Ισχυρής πολιτικής βουλήσεως καθορίζουν την πορεία του τόπου.

Ο άστικός κόσμος σήμερα άνησυχεί· αλλά βέβαια ή άνησυχία του θά διαρκέσει μερικές ήμέρες. Μετά από 8 ή 4 μήνες «όμαλης» πολιτικής ζωής θά είμαστε στο ίδιο σημείο του περιφημου πλέον άστικού έφησυχασμού με τόν κ. Σαρτζετάκη όμως Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Μιά τέτοια ανακυκλωνόμενη πρακτική είναι λίαν επικίνδυνη για την πολιτική τύχη της δεξιάς παρατάξεως. Πρέπει κάποια στιγμή να δούμε ότι τά έρείσματα του άστικού καθεστώτος άρχισαν να χάνονται από τότε πού ό Καραμανλισμός εγκαθίδρυσε την αυτοκρατορία του στην έλληνική πολιτική ζωή. Η δίκη των έλλήνων άξιωματικών ήταν χτύπημα κείριο για την παρεμβατική δυνατότητα και διάθεση του στρατού να έλέγξει τό καθεστώς. Η λεγόμενη άποχουντοποίηση και ή συνεπαγομένη περιθωριοποίηση ενός σημαντικού τμήματος της έλληνικής δεξιάς στέρησε την παράταξη από σημαντικούς και άξιους εκπροσώπους της αφήνοντάς την να δημιουργήσει ένα νέο τύπο πολιτικής έκφρασης, χωρίς δυναμισμό και άποφασιστικότητα, με μία άπώλεια της Ιστορικής της συνέχειας στην καλύτερη περίπτωση, ενώ πολλοί άποκήρυτταν τό «άμαρτωλό» παρελθόν της δεξιάς, ζητώντας έναν άστικό έκσυγχρονισμό, ό οποίος απέτυχε τόσο οικτρά ώστε σήμερα οί συνεχίζοντες να μιλάνε γι' αυτόν θά έπρεπε ν' αποτελούν χαρακτηριστικό δείγμα μελαγχολικών τύπων με τάσεις αυτοκτονίας. Οί κρατικοποιήσεις των έπιχειρήσεων Άνδρεάδη, άποτέλεσμα προσωπικής εμπάθειας μάλλον παρά οικονομικού χειρισμού, κλόνισαν την έπενδυτική δραστηριότητα και ενέσπειραν κλίμα άνασφαλείας στους κεφαλαιούχους. Η οικονομική δραστηριότητα έλαττώθηκε, αφήνοντας τό πεδίο άνοιχτό σε νέους φορείς, κατεχοχήν κρατικούς, και περιορίζοντας έτσι τόν έλεγχο του άστισμού στην οικονομία. Τά φοιτητικά εκκαθαριστικά λαϊκά δικαστήρια εναντίον «φασιστών» καθηγητών και φοιτητών λειτούργησαν τό '74 και όχι τό '81 και κανείς δέν τά εμπόδισε γιατί έπρεπε να γίνει σεβαστή ή

«δημοκρατική κατάχτηση» του πανεπιστημιακού ασύλου. Οι υπερεξουσίες στους μαρξιστικούς καθηγητικούς συλλόγους δόθηκαν όταν το Υπουργείο Παιδείας είχε ο φιλελεύθερος κ. Γ. Ράλλης. Η Νέα Δημοκρατία περηφανευόταν για την αντικειμενικότητα των διορισμών της που είχαν σαν αποτέλεσμα να γεμίσει η δημόσια διοίκηση με άριστους υπαλλήλους, οι οποίοι όμως δεν λειτούργησαν καθόλου αντικειμενικά.

Τό ΠΑΣΟΚ ήρθε με συνέπεια να ολοκληρώσει το έργο του ξεθεμελιώματος που τό κόμμα που κάλυπτε τό χώρο «από τό δημοκρατικό σοσιαλισμό μέχρι τό ριζοσπαστικό φιλελευθερισμό» είχε ξεκινήσει. Τό ΠΑΣΟΚ τώρα επιχειρεί να στεριώσει τό σοσιαλιστικό καθεστώς, τό καθεστώς της Ισοπέδωσης με συνταγματικά άρθρα. Ολοκληρώνει την κατάκτηση κάποιων διοικητικών θέσεων. Προσπαθεί με μεταθέσεις και προαγωγές να ελέγξει τό στρατό. Πάντως δέν καινοτομεί. Απλά ολοκληρώνει, όσο κι αν αυτό μάς ξενίζει.

Πρός τί λοιπόν οι κραυγές, οι άνησυχίες, οι άνασφάλειες για τή συνέλεια που κατέφθασε; Έδω και 10 χρόνια αυτή ή κατάσταση επικρατεί. Όσοι πίστευαν ότι ο Καραμανλής ήταν έγγύηση ήταν άφελεις. Απλώς ή Νέα Δημοκρατία προσπαθεί εκ νέου να παλώσει και να καρπωθεί ψήφους. Κάνει εκκλήσεις για συσπείρωση, τόσο των εθνικιστών ή των εθνικοφρόνων, όσο και των φιλελευθέρων και των δημοκρατικών άριστερών. Μιλά για έλωση του καθεστώτος και ταυτόχρονα εξυμνει τον Κωνσταντίνο Καραμανλή. Σήμερα όμως μετά την σύρρευση τόσων λαθών, δέν μάς άρκει, στους δεξιούς, μόνο ή επίκληση του ονόματός μας. Η τό πολιτικό κατεστημένο του άστισμού κάνει την αυτοκριτική του για τά λάθη του με τά όποια μάς όδήγησε ως έδω, άναθεωρεί και χαράζει νέες γραμμές ή άλλοιώς αν έχει άπομείνει έστω και κάποιο στοιχειώδες αίσθημα αυτοσυντήρησης στους δεξιούς, ή Νέα Δημοκρατία θά πρέπει να μαυριστεί μαζί. Και όπως φαίνεται όχι μόνο αυτή ή άναθεώρηση και ή άλλαγή πλευσεως δέν γίνεται

άλλά αντίθετα οι άνανεωτικοί και οι συναινετικοί παραμένουν στις θέσεις τους και συνεχίζουν να μιλούν για συναινετικές διαδικασίες με τό μαρξισμό, και συνεχίζουν να μιλούν για τό κεντρικό άνοιγμα, για την ήπιότητα και δημοκρατικότητα που θά πρέπει να επιδείξουμε, φροντίζοντας μάλιστα με τίς γνωστές τους παλαιοκομματικές Ικανότητες να κόβουν τους δεξιούς από θέσεις με κάποια επιρροή.

Για μάς τό πρόβλημα έτσι όπως ήρθαν τά πράγματα είναι απλό: είναι ή επιλογή ανάμεσα στον Έλληνισμό και τον Κομμουνισμό. Καμιά συναίνεση και κανείς διάλογος με την άριστερά. Οι εκτονωτικές συζητήσεις μάς όδήγησαν στο «παρά πέντε». Η στρατεύση μας είναι πιά άναπόφευκτη. Και στρατεύση κι άγώνας σημαίνουν βούληση και δύναμη. Καθήκον της πολιτικής μας ηγεσίας είναι να μάς ετοιμάσει για την πρωτογενή άναμέτρηση και όχι να μάς χρησιμοποιεί σε άτελείωτες πορείες και λόγους για τό ήπιο κλίμα. Με τί φρόνημα θά κατοχυρωθεί ή επικράτησή μας ή όποια θά φέρει την κοινωνική ειρήνη; Η πίστη των φιλελευθέρων στον κοινοβουλευτισμό σήμερα άποδεικνύεται άφελής. Οι μηχανισμοί από μόνοι τους δέν άρκοδν, χρειάζεται ψυχή και σθένος για να άποκτοδν κάποια ουσία, άλλοιώς τό ξήλωμά τους είναι ζήτημα χρόνου, όπως άποδείχτηκε.

